

**T.C.
BURSA ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
SOSYOLOJİ ANABİLİM DALI**

**TÜRKİYE'DEKİ FİLİPİNLİ GÖÇMENLERİN AİLE YAPISI:
İKİ KÜLTÜREL DÜNYA ARASINDA GEZİNMEK
(YÜKSEK LİSANS TEZİ)**

Zunaidah Jamalul Saing

**Danışman:
DR. ÖĞR. ÜYESİ FATİH AMAN**

BURSA – 2021

T.C. BURSA ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

Sosyoloji Anabilim Dalı, Sosyoloji Bilim Dalı'nda 701744008 numaralı Zunaidah Jamalul SAİNG'in hazırladığı "Türkiye'de Filipinli Göçmenlerin Aile Yapısı: İki Kültürel Dünya Arasında Gezinmek" konulu Yüksek Lisans Tezi ile ilgili tez savunma sınavı,/...../20..... günü-..... saatlerini arasında yapılmış, sorulan sorulara alınan cevaplar sonunda adayın tezinin/çalışmasının (başarılı/başarısız) olduğuna (oybirliği/oy çokluğu) ile karar verilmiştir.

Üye
(Tez Danışmanı ve
Sınav Komisyonu Başkanı)
Dr. Öğr. Üyesi Fatih Aman

Üye
Akademik Unvanı, Adı Soyadı
Üniversitesi

Üye
Akademik Unvanı, Adı Soyadı
Üniversitesi

Üye
Akademik Unvanı, Adı Soyadı
Üniversitesi

Üye
Akademik Unvanı, Adı Soyadı
Üniversitesi

...../...../ 20.....

BURSA ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ

Yemin Metni

Yüksek Lisans / Doktora tezi olarak sunduğum "Türkiye’de Filipinli Göçmenlerin Aile Yapısı: İki Kültürel Dünya Arasında Gezinmek" başlıklı çalışmanın bilimsel araştırma, yazma ve etik kurallarına uygun olarak tarafımdan yazıldığına ve tezde yapılan bütün alıntılarının kaynaklarının usulüne uygun olarak gösterildiğine, tezimde intihal ürünü cümle veya paragraflar bulunmadığına şerefim üzerine yemin ederim.

Tarih ve İmza

Adı Soyadı : **Zunaidah Jamalul SAİNG**

Öğrenci No: **701744008**

Anabilim Dalı : **Sosyoloji**

Programı : **Sosyoloji Yüksek Lisans**

Statüsü : **Yüksek Lisans**

ÖZET

Yazar Adı ve Soyadı	: Zunaidah Jamalul Saing
Üniversite	: Uludağ Üniversitesi
Enstitü	: Sosyal Bilimler Enstitüsü
Anabilim Dalı	: Sosyoloji Anabilim Dalı
Bilim Dalı	: Uygulamalı Sosyoloji
Tezin Niteliği	: Yüksek Lisan Tezi
Sayfa Sayısı	: 97+
Mezuniyet Tarihi	:
Tez Danışmanı	: Dr. Öğr. Üyesi Fatih AMAN

Filipinli Göçmenlerin Aile Yapısı: İki Kültürel Dünya Arasında Gezinmek

Bu araştırma, tamamen yeni kültürü benimseme sürecindeki Filipinli göçmen ebeveynlerin, ebeveynlik deneyimlerini ve zorluklarını vurgulamayı amaçlamaktadır. Bir başka deyişle Türkiye'deki Filipinli göçmenlerin ilgili kültürler arası ebeveynlik deneyimi de dahil olmak üzere ebeveynlik değerlerini, yöntemini ve kültürel bağlamı anlamayı ve belirlemeyi ve değerler arasında nasıl gezindikleri de dahil olmak üzere mevcut ebeveynlik tercihlerini ve uygulamalarını dile getirmeyi amaçlamaktadır. Türkiye'deki diğer şehirlerden farklı yaşlarda çocukları olan Filipinli göçmenler ile sanal olarak görüşülmüş ve ebeveynlikle ilgili deneyimlerini ve zorluklarını ve kültürler arası uyumun üstesinden gelmek için kullanılan stratejileri araştırılmıştır. Tematik analiz, Filipinli değerlerin ve ebeveynlik kültürünün Filipinli göçmen annelerin kültürler arası ebeveynlik adaptasyonu, zorlukları ve mevcut zorlukların üstesinden gelmek için stratejilerin geliştirilmesi yolculuğunu şekillendirdiğini gösterdi. Son olarak bu araştırmanın, anlam inşa etme çabasıyla iki farklı ebeveynlik kültürüyle benzersiz bir deneyime ses verdiğini söyleyebiliriz. Bulguların konu ile ilgili mevcut araştırma eksikliğine katkıda bulunacağını ve içinde yaşadıkları iki kültür arasında denge bulma konusunda süregelen bir zorlukla karşı karşıya kalan göçmen insanlar hakkında gelecekteki araştırmaları bilgilendirmeye yardımcı olacağını ümit etmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Göç, Ebeveynlik, Filipinli göçmenler, Filipinler, Türkiye

ABSTRACT

Name and Surname : **Zunaidah Jamalul Saing**
Universiy : Uludağ University
İnstitution : Social Science İnstitution
Field : Sociology
Branch : Applied Sociology
Degree Awarded : Master
Page Number : 97+
Degree Date :
Supervisor : DR. ÖĞR. ÜYESİ FATİH AMAN

The Structural family of Filipino immigrant in Turkey: Navigating the parenting life-stage between two cultural worlds

The objective of this research is to provide a basic framework for understanding the dynamics of Filipino İmmigrant parenting in Turkey. With the growing population number of Filipino immigrants around the world, and a considerable number have been residing in Turkey. This research is fully intended to highlight the Parenting experiences and challenges of Filipino immigrant parenting in the process of adopting the new culture was then found necessary. This study aims to understand and determine the parenting values, method, and cultural context, including the related cross-cultural parenting experience of Filipino immigrant in Turkey, and to give voice to their current parenting preferences and practices, including how they navigated between the values of two cultures that often opposed one another. Using the qualitative approach 20, Filipino immigrants, all mothers with different ages of children from other respective cities in Turkey, were virtually interviewed and investigating their experiences and challenges related to parenting and the strategies used to overcome the cross-cultural adaptation. Thematic analysis indicated that Filipino values and parenting culture shaped Filipino immigrant mothers' journey in cross-cultural parenting adaptation, challenges and the development of strategies to overcome the existing challenges. Lastly this, research, give voice to a unique experience with two different parenting culture, in an effort to construct meaning. In addition, findings added the lack of current research. And helped inform future research about the immigrant people that face an ongoing challenge finding a balance between the two cultures in which they lived.

Keywords: İmmigration, Parenting, Filipino İmmigrants, Philipinns, Turkey

ÖNSÖZ

Yüksek lisans çalışması olarak “Filipinli göçmenlerin aile yapısı: İki kültürel dünya arasında gezinmek” başlıklı bu araştırma, Filipinli ebeveynlerin iki farklı kültürde yaşadıkları deneyimlerin bir yolculuğudur. Türkiye'den seçilen 20 Filipinli göçmen annenin araştırmaya katılımı sonucu verimli bir iş birliği ile yapılan bu çalışma, gelecekteki göçmenler ve kendim için de küçük bir rehber olacaktır. Şu anki Covid-19 pandemisi nedeniyle online görüşmeyle yapılan araştırmada akademik yolculuğuma vesile olan insanlara şükranlarımı iletiyorum.

Çalışmamız giriş ve üç bölümden oluşmaktadır. Birinci bölüm Filipin kültürü üzerine genel çerçeveyi çizmektedir. İkinci bölümde Filipinli göçmen olma konusu ele alınmıştır. Üçüncü bölümdeyse daha spesifik anlamda Filipinli ebeveynlerin ülkemizden hareketle yaşadıklarına bakılmıştır.

Karşılaştığım zorluklara rağmen, tez danışmanım Dr. Öğr. Üyesi Fatih AMAN'ın araştırma boyunca yardımlarıyla bana destek veren bir danışman olduğunu belirtmek isterim. Sosyoloji bölümüne ve tüm öğretmenlerime bu fırsat ve faydalı öğrenmeler için teşekkür ederim. Yabancı Türkiye Bursları (YTB) programı ve topluluğu adına bize verdiğiniz sonsuz destek için çok teşekkür ederim.

Ayrıca Türkiye'de güzel bir topluluk olan ve gerçekten minnettar olduğum ve desteklerini hep hissettiğim sevgili koruyucu ailem, samimi kız kardeşim ve arkadaşlarım olan Ate Norina Usman, Esnaira, Raysa ve Hairunisa en iyi dinleyicilerden biri olduğunuz ve dostluğunuz için teşekkür ederim. Ve son olarak, bu yolculukta sürekli destekçim olan akademisyenliğimin zorluklarını ve başarılarını paylaştığım sevgili eşim Sayangcim'e minnettarım.

İÇİNDEKİLER

ÖZET	i
ABSTRACT	ii
ÖNSÖZ	iii
GİRİŞ	1
Araştırmanın Amacı ve önemi	3
Araştırmanın Sınırlılıkları	4
Araştırmanın Metodu ve Hipotezi	5
Türkiye ve Göç.....	7
BİRİNCİ BÖLÜM	10
1. Filipinler'de Çağdaş Toplumsal Bağlam	10
2. Kültürel adaptasyon ve Melezlik.....	13
2.1. Asimilasyon:	13
2.2. Kültür Turizmi	13
2.3. Kültürel Geçiş	14
2.4 Kültürel Birleşme.....	14
2.5. İkil/ İki Kültürlülük.....	15
3. Ebeveynlik Bağlamında Kültür	15
4. Kültür – Ebeveynlik İlişkisi/ Nexus	18
5. Filipin Kültürü ve Aile Değerleri	20
6.Filipinliler Neden Göç Ediyor?	22
İKİNCİ BÖLÜM	27
1. Filipinler ve Göçmenlik.....	27
1.1. Filipinli Geçici Göçmenler (Denizaşırı Filipinli işçiler-OFW)	29
1.2. Filipinli Öğrenci Göçmenler.....	30
1.3. Filipinli Evlilik Göçmenleri.....	30

2. Katılımcılar.....	32
3. Türkiye'de Filipinli Göçmen Olmak	34
4. Türkiye'de Filipinli Göçmen Ebeveyn Olmak	39
5. Türkiye'de Filipinli Göçmen ebeveynliği.....	43
5.1. Yetkili ebeveynlik tarzı.....	44
5.2. Otoriter ebeveynlik tarzı	45
5.3 Müsamahakâr Ebeveynlik Tarzı.....	45
6. Türkiye'de Bir Göçmen Olarak Filipinli Ebeveynlik Değerleri Nelerdir?	49
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	52
KÜLTÜRLER ARASI BAĞLAMDA FİLİPİNLİ GÖÇMEN EBEVEYNLİK.....	52
1. Türk ve Filipinli Göçmen Ebeveynlik Arasındaki Kültürel Değerler	52
2. Filipinli Göçmenlerin Çocukların Gelişiminin Farklı Aşamaları.....	58
3. Filipinli Göçmen Ebeveynlerin Çocukların Hedefleri Ve Başarıları İle İlgili Beklentileri	65
4. Türkiye'deki Başarılı Bir Göçmen Ebeveyn Olma Önerileri	68
4.1. İletişim	69
4.2. Rol Model Olmak	69
4.3. Fırsatlar	70
SONUÇ.....	72
KAYNAKLAR:	77
EKLER.....	87

TABLULAR

Tablo 1. Katılımcıların Demografik Bilgileri... ..	33
Tablo 2. Katılımcıların Türkiye'de kaldıkları yıl sayısı... ..	33
Tablo 3. Katılımcıların Türkiye'de Filipinli Olmak Deneyimleri... ..	35
Tablo 4. Dil Zorluğu	38
Tablo 5. Göçmen ebeveynlik tarzı uygulamaları... ..	46

GİRİŞ

Ebeveynlik ve göç kendi başlarına aynı derecede karmaşık bir süreçtir (Ochocka & Janzen,2008). Dolayısıyla büyük farklılıkların olduğu ülkeler arasında hareket eden ebeveynler için aşılması oldukça zor vetirelere işaret etmektedirler. İlki bağlamında dünyanın her yerindeki ebeveynler, çocuklarına bakmak, onları beslemek ve çocuklarını sevmek gibi belirli özellikleri paylaşırlar (Bornstein, Tal ve TamisLeMonda, 1991; Luster ve Okagaki, 2005). Bununla birlikte, çocuklarına bakma ve onları besleme görevini gösterme biçimleri bakımından da farklılık gösterirler. Ebeveynlik yöntemleri ve uygulamalarının çoğu, ebeveynlerin kültürel geçmişine bağlı olarak değişir (Bornstein ve Cheah, 2006; Luster ve Okagaki, 2005). Literatürde ebeveynlerin çocuk gelişimi ile ilgili ebeveynlik yöntemlerinin, değerlerinin, beklentilerinin ve hedeflerinin, ebeveynlik kültürü tarafından belirlenip şekillendirildiği gösterilmektedir (Bornstein ve Cheah, 2006; Hardood, Schoelmerich, Ventura-Cook, Schulze & Wilson, 1996.).

Ebeveynlik sorunlarını anlamak karmaşıktır. Göçmenlik bağlamında değerlendirildiğinde bu sorunlar daha da karmaşık hale gelir. Göçmen aileler, çocuklarını iki kültürel dünyada yetiştirme konusunda birçok zorlukla karşılaşır. Mevcut zorluklar, Türkiye'deki çağdaş göçmen nüfusunu karakterize eden dil, kültür ve ekonomik çeşitliliği içerir. Ebeveynlik, her ebeveyn için farklılaşır zira her ülkenin kendi kültür ve inançlarına uygun kendi ebeveynlik tarzları vardır. Göçmen aile süreci ve ebeveyn değerleri, inanç ve çocuk yetiştirme uygulamalarının çoğunlukta olduğu vakalarda, göçmen çocukların büyümesi, yeni dil öğrenmek, eski ülkede çok değerli arkadaşlıkları geride bırakmak, çevre ve yeni bir eğitim sistemine uyum ve yeni sosyokültürel ortamlara uyum sağlamaya çalışmak gibi çok çeşitli zorluklarla karşı karşıyadır. Ek olarak, yeni göçmenlerle ilgili literatürün çoğu, bireylerin deneyimlerine odaklanma eğilimindedir (Navarra & Lollis,

2009). Bu araştırma, ebeveynlik stratejilerine odaklanan Filipinli göçmenlerin yapısal ailesinin yanı sıra kültürel çerçeve, güç ve zorluklar hakkındaki yorumlarına da vurgu yapmaktadır (Walsh, 2006).

Göç çalışmaları alanında Filipinler, göçmen işçilerin yanı sıra evlilik göçmenlerinin de "menşe yeri" olarak biliniyor (Parrenas, 2001; Constable, 2004a). Yabancılarla evli yaklaşık 190.000 Filipinlinin % 90'ından fazlası kadındır. Amerika Birleşik Devletleri ve Japonya, Filipinli evlilik göçü için en çok tercih edilen ülkelerdir (Filipino Overseas Komisyonu, 2004). Filipinler ile göç edilen ülkeler arasındaki tarihi, kolonyal ve postkolonyal bağlar düşünüldüğünde, yabancı ortakların bu coğrafi dağılımı şaşırtıcı değildir.

Göçmen ebeveynler tarafından farklı bir dizi değer ve inancı destekleyen bir toplumda kültürel çeşitlilikle yetiştirilmek özellikle Filipinli göçmenlerin çocukları için kafa karıştırıcı olabilmektedir. Aile hayatına gelince, herkes ebeveynler ile çocuklar arasındaki ilişkinin nasıl çözülebileceğini anlamaya çalışsa da ebeveynler ile çocuklar arasındaki ilişkinin sağlıklı olduğunu bilmek önemlidir. Bununla birlikte, özellikle kendi ülkenizde olmadığınızda sağlıklı ebeveynlik yapmak kolay değildir. Göçmen olmak, özellikle anneler ve babalar için zorlu bir yaşam biçimidir. Etkili ebeveynlik geliştirmek, bulunduğunuz yerdeki kültürel çeşitliliği de dengelemeniz gerektiği için zorludur.

Göç, geleneksel olarak yüksek işsizlik ve mali kriz zamanlarında bir hayatta kalma stratejisi olarak kullanılmıştır. Yalnızca kısa vadeli hayatta kalmanın ötesinde göç, hem finansal hem de beşeri sermaye birikimi yoluyla geçim kaynaklarını iyileştirmek için kasıtlı bir seçim olarak görülebilir (Bebbington, 1999).

Araştırmanın Amacı ve Önemi

Bu çalışma, Filipinli göçmen ailelerin iki kültür arasındaki (Filipinler ve Türkiye) aile bağlamını, çocuk yetiştirme ve ebeveyn tutumu ile ilgili yaşadıkları zorlukları araştırmayı hedefler.

Bu çalışmanın genel amacı aşağıdaki sorulara cevap aramaktır:

- Göçmen Filipinli ebeveynler, çocuklarının gelişiminin farklı aşamalarıyla nasıl başa çıkıyor?
- Türkiye'de Filipinli göçmen ebeveyn olmak nasıl bir şeydir?
- Filipinli göçmen ebeveynlerin Türkiye'deki ebeveynlik yaşam evresi ile ilgili yaşadıkları zorluklar nelerdir?
- İki farklı kültürdeki Filipinli göçmen ailelerin ebeveynlik uygulamalarında kültürel uyumları nelerdir?

Göçmen ebeveynler, değerlerini çocuklarına aktarmak için çeşitli stratejiler kullanırlar. Çocukların sosyal gruplara iyi uyum sağlamasının üzerinde daha çok dururlar. Ebeveynlik, farklı kültürlerde ve ülkelerde çeşitli boyut ve kalıpları da kapsar. Her kültürde ebeveynliği tanımlamak da zordur çünkü birçok faktör ve çevresel değişken ebeveynlerin düşüncesini şekillendirir. Kültürler bilgi, kural ve değerlerin çoğunu paylaşırsa da her kültürün kendi tutumları ve dilleri vardır. Bu kültürlerden birini de Filipinliler oluşturur.

Filipinliler dünyanın her yerinde ve bir kısmı da Türkiye'de ikamet etmektedir. Asya'daki ebeveynliğin kapsamlı bir incelemesinde yazarlar Filipin kültürüne, Çin ve Japon toplumlarında da tanımlanan büyük ölçüde kolektivist ve birbirine bağlı değerleri

atfetmektedir (Chao and Tseng 2002). Filipinliler, özellikle aile içinde güçlü ilişkisel bağlara şiddetle değer verir, öncelik verir ve kasıtlı olarak geliştirir. Bununla birlikte, kapsamlı sömürge deneyimleri nedeniyle, Filipinlilerin sosyal ve aile değerlerinin kökleri diğer Asya uluslarında ailevi bağlılıkların ve yükümlülüklerin temeli olarak kabul edilen Konfüçyüsçülük ve Budizm ilkelerinden ayrılmaktadır (Chao and Tseng 2002; Ho, 1993; Ochocka & Janzen, 2008). Söz konusu koşullarda amaca hizmet eden tatmin edici deneyimler olsa da, büyük farklılıkların olduğu ülkelere göç eden ebeveynler için bu sürecin oturması biraz zaman alabilir.

Araştırmanın Sınırlılıkları

Bu araştırma Filipinli göçmenler ve Türkiye'de yabancılarla evli Filipinlilerin sınırları içinde, çocuklarını iki farklı kültür içerisinde yetiştirmede zorluk yaşayan Filipinli göçmen ebeveynler hakkındadır. Çocuklarını büyütmek için her iki kültürü de uygulamak için yeni bir sistem ve yöntem öğrenmek ve inşa etmek için, kültürün büyük bir rol üstlendiği, göçmen ebeveynlerin baskın ev sahibi ülkede ikamet ettikleri ebeveynlik temeline dayanan benzersiz deneyim ve düşüncelerin altını çizmeyi amaçlamaktadır.

Belli bir sayıdan sonra cevapların tekrar etmesi sebebiyle görüşme yapılan sayısı 20 kişiyle sınırlı tutulmuştur. Ayrıca pandemik Covid -19 virüsü nedeniyle görüşme yapılırken bazı faktörler dikkate alınmamıştır. Ancak bu araştırma, katılımcıların hâlihazırda Türkiye'de yaşarken yaşadıkları deneyimlere odaklanmayı amaçlasa da, bazı ebeveynlik uygulamalarının Filipin köklerine bağlı olması olasıdır.

Göçmenlik, son yılların popüler meselelerinden biri olması sebebiyle birçok çalışmaya konu olmuştur. Ancak ülkemizdeki Filipinli göçmen ebeveynlerin aile yapısı üzerine bir çalışma bulunmamaktadır. Bu bağlamda çalışmanın konusunun önemli

olduğu kanaatindeyiz. Çalışmanın görüşme soruları anlamında da diğer ülkelerdeki göçmenlik konusunda yapılan çalışmalardaki soru(n)lar incelenerek ortak noktalar belirlenmiş ve yarı yapılandırılmış sorularla 20 katılımcıyla görüşme gerçekleştirilmiştir. İncelediğimiz bazı araştırmalar olarak Alampay (2014), Aubrey D. Tabuga (2018), Berry (1997), Bornstein M. H. (2012), Bornstein-Cheah (2006), Cuenca (1998), Falicov (1995), Joanna Ochocka & Rich Janzen (2008), Kotchick (2002), Medina (2001) örnek verilebilir.

Araştırmanın Metodu ve Hipotezi

Bu çalışmada, araştırmacı nitel bir araştırma tasarımını benimseyecek ve bu nedenle çalışmanın amaçlarına ulaşmak için veri toplamada derinlemesine bir görüşme ve odak grup tartışması kullanacaktır. Görüşmeden ve odak grup tartışmasından elde edilen bulgular yanında tartışmayı zenginleştirmek için literatür taraması da kullanılacaktır.

Türkiye'de 20 Filipinli göçmen aile ile çeşitli illerde röportaj ve araştırma yapılmıştır. Sayının 20 olarak belirlenmesi alan doygunluğu sebebiyledir. Belli bir sayıdan sonra cevaplar benzeşmektedir. Görüşme ve odak grup tartışması yüz yüze yapılacaktı ancak pandemic sebebiyle çevrimiçi görüşmeyi alternatif olarak kullanmak zorunda kaldık. Veri toplama sürecine rehberlik etmek için önceden hazırlanmış görüşme soruları hazırladık. İki kültürel dünyadaki göçmen ailelerin kültürel inanç ve ebeveynlik uygulamaları üzerinde de durduk.

Her araştırma, en uygun sonucu bulmak için açık ve sistematik bir yaklaşım içermelidir. Nitel araştırma, doğası gereği tümevarımcıdır. Eksiksiz ve ayrıntılı bir betimleme oluşturmayı amaçlar ve araştırmacıların genellikle anlam anlayışını, içgörülerini belirli bir durumda araştırır (Strauss & Corbin, 2008; Levitt ve diğerleri,

2017). Araştırma soruları bir dizi konuyu kapsar, ancak katılımcıların belirli bir bağlamda sosyal hayatını anlamalarına odaklanır (Cibangu, 2012).

Her katılımcı bireysel olarak görüşülerek anonimlik ve gizlilik ilkesine sadık kalındı. Sorulardaki olgularla ilgili sözlü bilgi alındı. Mülakatların dili İngilizce ve Filipince olarak belirlendi.

Sonuçta çalışma genelden özele ve dıştan içe doğru yapılandırılarak göçmenlik, Türkiye’deki durum ve Bu ülkedeki Filipinli göçmen ebeveynlerin yaşadıkları sıkıntılar bağlamında sistematize edilmiştir.

Neticede buraya kadar anlattıklarımız bağlamında hipotezimiz “iki farklı kültürel dünya (Filipinler ve Türkiye) içindeki Filipinli ebeveynler geldikleri kültürü feda etmek istememekte ancak yeni kültüre entegre olmakta da zorlanmaktadırlar” cümlesiyle ifade edilebilir. Bu bağlamda tezimizin başlığı olan “iki kültürel dünya arasında gezinme” metaforu da hipotezimize gönderme yapıyor denilebilir.

Türkiye ve Göç

Göç, küresel ölçekte dönüşümleri içeren bir dünya olgusu olsa da, Türkiye göçü ve çok kültürlü politikalar da potansiyel göçmenleri Türkiye'ye çekmeye devam etmektedir. Türkiye geleneksel olarak göç ülkesi olarak bilinir. Son zamanlarda Türkiye, düzensiz göçmenler için Avrupa Birliği'ne geçiş ülkesi olarak da bilinir hale geldi. Nüfusu 80 milyona yaklaşan Türkiye sadece göç yeri değil aynı zamanda sığınma yeri haline de geldi. Mevcut Türkiye göç politikaları, Türkiye nüfusunda ırksal çeşitliliği, kültürel ve etnik çeşitliliği kolaylaştırmıştır. Bu durum Filipinli göçmenler için de geçerlidir. Filipinler-Türkiye topluluğunun büyümesi, Türkiye'de kültürel çerçevesi, uyumu ve tarihi benzersiz entegrasyon yolları yaratabileceğinden dikkate değerdir. Türkiye'deki Filipinli göçmen aileler sayıca artıyor olmalarına rağmen, yaşadıkları zorlukları ve yeni bir topluma uyum sağlama deneyimlerini kaleme alan bilgi ve araştırmalar eksiktir.

Türkiye tarihi boyunca son yıllarda yapılan düzenlemeler haricinde sürdürülebilir göç politikalarına sahip değildi. Bu yüzden atılan adımların çok azı göç konuları ile ilgiliydi. Ancak son zamanlarda artan göçle birlikte Türkiye bu göç hareketlerini yasallaştırmak için adımlar atmaya başladı. Göç olgusu kademeli olarak gerçekleşmiş ve 1980'lerle birlikte göç akımlarının başladığı bölgede bir dizi olayın yaşanması ve büyük akımların günümüze kadar devam etmesi ile Türkiye'ye göç ülkesinden göç alan ülke olmaya doğru bir dönüşüme neden olmuştur. Özellikle Suriye ve Irak'tan gelenler sonrasında Türkiye'ye göç politikasını yeniden gözden geçirmeye yöneldi. Zira ülke 4 milyondan fazla mülteciye ev sahipliği yapmasıyla başladı. Aynı zamanda Türkiye, AB şartlarına ve gerekliliklerine uyum sağlamak için göç ve iltica ile ilgili yönetmeliklerini gözden geçirme ve yeniden değerlendirme sürecine de başladı (Abdulal, 2016).

Türkiye tarihi boyunca çeşitli göç hareketlerinden ve mülteci akışlarından etkilenmiştir. Gerek Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden önce gerekse Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra, Müslüman toplulukların Balkanlar'dan Anadolu'ya uzun süreli göçünün yanı sıra Hıristiyan topluluklarının göçünden kaynaklanan milliyetçiliğin yükselişiyle büyük göç hareketlerine de tanık olmuştur. Bunun sebebi konumuyla ilgilidir.

Türkiye, göç ve transit göçün bağlantı noktasıdır (Kemal Kirişçi, 2003). Dolayısıyla tipik bir göç ülkesidir. Türkiye aynı zamanda profesyoneller, uluslararası öğrenciler ve Avrupalı emekliler gibi vasıflı göçmenlerden oluşan ve 2010 yılında bu sayılanların nüfusu yaklaşık bir buçuk milyon olan bir göç ülkesidir. Ayrıca Türkiye, Ukrayna, Moldova, Rusya Federasyonu, Gürcistan, Türkmenistan ve Özbekistan'dan gelen düzensiz göç akımlarının ülkesidir. Türkiye aynı zamanda Orta Doğu, Asya ve Afrika'dan gelen göçmenler için bir geçiş bölgesidir ve son olarak Türkiye bir sığınma ülkesidir.

Sosyal olarak, Türkiye düzenli ve aynı zamanda düzensiz göç için kayda değer bir geçiş ve hedef ülke oldu (Genckaya, 2015: 18). Sadece göçmen kabul etmek açısından değil, aynı zamanda yabancılara uzun süreli ikamet veya çalışma izni vermesi de nispeten kapalı bir toplum iken onu açık toplum haline getirdi (Erder and Kaşka, 2012: 117).

Türkiye'nin bir göç ülkesi olma isteği, başlangıçta kalifiye ve vasıflı insanların cazibesini hedefliyordu. 1 Nisan 2014 tarihinde yürürlüğe giren yeni yabancılar ve uluslararası koruma yasası (6458 sayılı Kanun), hükümetin dış politikasının önemli bir unsuru olan göç ve hareketliliği kullanarak Türk devletini yumuşak güce dönüştürme arayışına işaret etmektedir. Kısmen, Türkiye'yi ziyaret eden öğrenciler de dâhil olmak

üzere artan sayıda nitelikli yabancıyı çekmek için tasarlanmıştır. Hâlihazırda çok sayıda mülteciye sahip olan Türkiye, yasal statülerini, temel ihtiyaçlarını, istihdamını, eğitimini ve yerel topluluklar üzerindeki etkilerini ele alarak kayıtlı mültecileri diğer ülkelerden daha çok nasıl yöneteceğine odaklanmış görünmektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM FİLİPİN KÜLTÜRÜ

1. Filipinler'de Çağdaş Toplumsal Bağlam

Filipinler Cumhuriyeti, Güneydoğu Asya'da bulunan çok etnikli ve çok dilli bir ülkedir. Bir takımada olarak ülke, kuzeyden güneye üç ana coğrafi bölüm altında genel olarak kategorize edilen 7.641 adadan oluşur. Yaklaşık 98 milyon nüfuslu ülkenin bazı büyük şehirleri Luzon, Visayas, Mindanao'dur. Katoliklik baskın dindir ve ardından İslam gelir. Dilbilimsel olarak, ülke aynı derecede çeşitlidir. Filipince ve İngilizce resmi dillerdir ancak birkaç ana lehçe vardır: Tagalog, Cebuano, Ilocanao, Ilongo, Bicol, Waray, Pampango ve Pangasinan (Merkezi İstihbarat Teşkilatı, 2009).

Çoğu Filipinli için, yoksulluk ve yüksek işsizlik oranları, kendi ülkelerinin dışında bir geçim kaynağı aramanın başlıca sebeplerindendir. Filipinler dışında daha iyi bir yaşam elde etme olasılığı sebebiyle çoğu kişi yurtdışına göç etmeyi tercih ediyor (Cuenca, 1998). Şu anda, Filipinler dışına göç, hükümet politikaları (örneğin, Göçmen İşçiler Yasası; Filipinler Yurtdışı İstihdam Yasası <http://www.poea.gov.ph/rules/ra8042.html>) ve aynı zamanda tasarlanmış kuruluşlar aracılığıyla teşvik edilmektedir. Mevcut ve potansiyel Filipinli göçmenlere mali, yasal ve / veya sosyal yardım sağlanmaktadır (örneğin, denizaşırı istihdam programları). Hükümet, kararsız bir ekonomiye gelir sağlamak için “göç zihniyetinden” yararlanmaktadır. Çünkü denizaşırı işçiler gelirlerinin bir kısmını devlete havale etmek zorundadırlar. 2010 yılında, hükümete denizaşırı Filipinli işçi havaleleri 18,762,989 ABD doları olmuştur (Banko Sentral ng Pilipinas,

n.d.). Devlet havalelerine ek olarak yurtdışındaki birçok Filipinli, memleketindeki ailelerine de mali destek sağlamaktadır.

Ekonomi, hükümet politikaları, sosyal ve kültürel dinamikler gibi faktörler, Filipinler'deki sosyo-ekonomik sınıflar arasındaki büyük bölünmeyi sürdürmektedir (Cuenca, 1998). Alt sınıf Filipinlilerin yukarı doğru hareketliliği için fırsat eksikliği, zengin ve fakir arasındaki muazzam eşitsizliğin altında yatan nedenlerden yalnızca biridir. Filipin nüfusunun yaklaşık % 35'i yoksuldur. Filipinler'deki mevcut ekonomi politikaları da kentsel kalkınmayı desteklemekte, bu da az gelişmiş tarım sektörlerine ve kırsal alanlarda önemli seviyelerde işsizliğe yol açmaktadır. Sonuç olarak, kırsal alanlardan çiftçiler ve diğer bireyler Manila gibi büyük şehir merkezlerine göç etmektedirler. Bununla birlikte, kent merkezleri genellikle aşırı kalabalıktır ve kırsal göçmenler için pek çok ekonomik fırsat sunmadığından, onları en yoksul ve aşırı kalabalık çevrelerde yaşamaya zorlamaktadır.

Filipinler'de, köklü ve yaygın göç kültürü, daha iyi bir yaşam için seçenek veya strateji olarak yurtdışına taşınmayı ortak, kabul edilebilir ve hatta arzu edilir hale getirmiştir. On yıllardır oldukça fazla sayıda Filipinli yurtdışında kalıcı yerleşim veya geçici iş arayışı içinde evlerini terk etmiş, eğilimler uzun süredir kırılğan ekonomiye atfedilmiş ve sık sık görülen doğal afetlerle şiddetlenmiştir (Maruja M.B. Asis .2017).

Pek çok Filipinlinin ülkedeki büyüme durumundan duyduğu endişe göz önüne alındığında, birçoğu göç etmek zorunda kalıyor. Mevcut araştırmalar, yurtdışındaki Filipinlilerin sayısının deniz ve kara temelli sözleşmeli işçi, göçmen ve daimi ikametgâh ve belgesiz veya yasadışı göçmen olarak 10 milyonu aştığını göstermektedir. Filipinli uluslararası göçün dünya çapında 193 ülkeye ulaşması durumun vüsatini göstermektedir

(Filipinliler büyük eyaletlerden küçük adalara ve hatta fakir ülkelere bile gidiyor). Bu bağlamda Filipinler, sistematik göç yönetimi programına sahip olmasıyla tanınmasının yanı sıra işgücü uzmanında da dünya lideridir.

Çoğu Asya ülkesinin aksine, Filipinler'de uzun kolonizasyon dönemleri olmuştur. Filipinler, 16. yüzyılda İspanyollar tarafından sömürgeleştirildi. İspanyol yönetimi altında, Filipinli yerli kültür ve inançların yerini İspanyol kültürü ve Katolik dini aldı. 1898'de Filipinler, İspanya tarafından Amerika Birleşik Devletleri'ne bırakıldı. Bu sömürgeleştirmenin olumlu bir sonucu, ücretsiz bir eğitim sisteminin kurulmasıydı. Amerikan değerleri tarafından Filipinli öğrenciye tanıtılan bu eğitim sistemi Espiritu (1995) olarak adlandırılmaktadır. Muhtemel bir sonuç olarak, öğrencilere Amerikan siyasi, sosyal ve kültürel değerleri empoze edildi (Espiritu; Rimonte, 1997). Ek olarak, Filipinli öğrencilere esas olarak İngilizce öğretildi. Asya'dan gelen çoğu göçmen, göç ve kültürleşme süreçleri sırasında Batı kültürüyle ilk karşılaşmalarını yaşarken, Filipinli göçmenler zaten Amerikan değer ve inançlarına maruz kalmışlardır (David & Okazaki, 2006). Bu nedenle, Filipinli göçmenler tipik Asyalı göçmenlerden iki şekilde farklılaşır: (1) Filipinlilerin çoğunluğu Katoliktir ve (2) Filipinliler göçlerinden önce çok iyi İngilizce bilmektedir.

Pek çok göçmen işçi, özellikle de işçi göçü sadece bir defalık geçici geçim kaynağı değil aynı zamanda bir yaşam biçimi haline gelmektedir. Filipinler, dünyanın en büyük emek ülkelerinden biridir. Her yıl yaklaşık 2 milyon Filipinli, daha parlak bir hayat için yurtdışına gitmektedir (Aubrey D. Tabuga, 2018).

2. Kültürel Adaptasyon ve Melezlik

Etki ve etkilenme bağlamında Ochocka ve Janzen (2008) gibi göçmen ebeveynlerin yeni ülkeye uyum sağlama eğilimi ve ebeveynlerin içinde buldukları yeni toplumları nasıl etkilediği gibi göçün iki yönlü bir süreç olduğunu kabul edenler vardır. Crippen ve Brew (2013)'e göre ise çiftlerin algıladıkları beş farklı kültürel uyum stratejisi vardır: asimilasyon, kültür turizmi, kültürel geçiş, kültürel kaynaşma ve ikili/iki kültürlülük. Aşağıdaki alıntılar bu beş stratejiyi açıklamaktadır:

2.1. Asimilasyon: Berry (1980) tarafından geliştirilen ebeveynlikteki bu kültürel adaptasyon stratejisi, bir göçmenin deneyimlerine uygulanır. Bu strateji, göçmen bir ebeveynin diğer ebeveynin baskın Amerikan kültürüne asimilasyonunu ve ebeveynlikle alakalı kararları verirken eski kültürel değerlerin mirasından vazgeçmesini karakterize eder. Bir asimilasyon stratejisi sergileyen kültürlerarası çiftler, kültürel farklılıklarını (bilinçli veya bilinçsiz) en aza indirirler ve düşük derecede karşılıklı kültürleşme sergilerler. Özellikle, eşlerden biri, eşinin ebeveynlik değerlerini benimsemek için kültürel normlarından, değerlerinden ve geleneklerinden ve kültürel kimliğinin bastırılmasını göze alıp tek taraflı olarak feragat eder.

2.2. Kültür turizmi: Kültürlerarası ebeveynler ve göçmenler için ikinci kültürel uyum stratejisi, Perel (2000) tarafından göçmenleri ve uluslararası evlilikleri tanımlamak için geliştirilen terimdir. Kültür turizmi stratejisi, kültürlerarası çiftler arasında esas olarak babanın uyumuyla, asimetrik bir karşılıklı kültürleşme modelini göstermektedir (Crippen, 2008). Birincil bakıcılar (anneler) baskın ABD kültüründendir ve babaya ait kültür kökeni, Perel'in (2000) tanımladığı kültür turizmi kadar hem yabancılaşma hem de entrika kaynağı olan "öteki" kültür olarak görülür. Görünür bir yaklaşım için, baskın

kültürden anneler, babadan gelen köken kültürlerini aktarmak için görece daha az yatırım ve bağlılık sergilerler. Bu nedenle babalar, kültürel norm ve geleneklerinden daha yüksek bir oranda feragat ettiler ve partnerlerinin kültürüne daha fazla uyum gösterdiler.

2.3. Kültürel Geçiş: Kültürel geçiş, kültürlerarası ebeveynler arasında tanımlanan üçüncü kültürel uyum stratejisidir ve kültürlerarası ebeveynler arasında asimetrik bir kültürleşme stratejisi ve esas olarak annenin uyum sağlamasıdır. Falicov (1995), evli bir çift için kültürel geçiş kavramını uyumsuzluğa adaptasyon, artan empati, karşılıklı kültürleşme süreciyle karşılaştırdığı kimlik değişikliği aşaması boyunca gelişim ve zamansal ilerleme olarak tanımlamıştır. Bu çerçeveyi kullanarak, diğer kültürlerden göç eden veya Amerika Birleşik Devletleri'nde geleneksel bir göçmen evinde yetişen annelerle miras kültürleri ile ikamet kültürleri arasında bir gerilim saptanmıştır. Bu uyumsuzluk, aileleri ile evlilikleri arasında bir tür kültürel geçiş olarak algılanmıştır (Crippen ve Brew 2013).

2.4. Kültürel Birleşme: Ebeveynlikte kültürel adaptasyonun dördüncü stratejisi, Crippen (2008) tarafından kültürlerarası bir birlik içinde öğelerin harmanlanması veya birleştirilmesi sürecini tanımlamak için geliştirilen bir terim olan kültürel kaynaşmadır. Bu stratejiyi kullanan ebeveynler, kültürel farklılıkları aşkınlığın kabulü olarak kavramsallaştırdılar. Ebeveynler, kültürel farklılıkların sürekliliğini kabul ettiler, ancak bunları din veya temel değerler gibi önemli olduğu belirtilen alanlarda tamamlayıcı ve yakınsak olarak gördüler. Bu paylaşılan değerler onların kültürel olarak oluşturulmuş toplumsal cinsiyet rollerinden vazgeçmelerini ve kültürel değerlerini daha yüksek bir amaç için harmanlamalarını sağladı (Crippen ve Brew, 2013). Bir kültürel kaynaşma stratejisini somutlaştıran veya temsil eden tüm ebeveynler arasındaki ortak nokta, kendi perspektif kültürlerini çocuklarına aktarmanın yanı sıra benzersiz, kültürel olarak

harmanlanmış bir aile olarak yeni gelenekler yaratmaya yönelik karşılıklı bir bağlılığı (Crippen ve Brew, 2013).

2.5. İkili/İki Kültürlülük: İkili çift kültürlülük, her iki partnerin kültürüne simetrik bir kültürleşme sürecini karakterize eder. Bu stratejiyi takip edenler, öğrenilmesi ve çocuklarına aktarılması için kendi kültürel değerleri, kuralları, normları ve davranışlarını öne çıkarırlar (Crippen ve Brew, 2013). Bu stratejiyi kullanan ebeveynler, iki kültürlülüğe (Berry, 1980) ve değerlerinin, kurallarının, dillerinin ve kültürel kodlarının her ikisini de çocuklarına aktarmaya yüksek bir bağlılık göstermişlerdir. Modelleme yoluyla, çocukları farklı kültürel dünya görüşlerini sentezleme ve bütünleştirme kapasitesini içselleştirmektedirler. Sonuç olarak, bu kategorideki çocuklar iki dilli ve iki kültürlüdür ve bu sayede kod değiştirme ve kültürler arasında gezinme becerilerini geliştirirler (Crippen ve Brew 2013).

3. Ebeveynlik Bağlamında Kültür

Kültür yaygın olarak tartışılır, ancak sıklıkla ve nadiren tanımlanır. Kültürü tanımlamanın bir yolu, kültürleri bireyci ve kolektivist olarak bölmektir (Markus & Kitayama Rudy & Grusec, 2006). Kültür, aşına olduğumuz bir şey, büyüdüğümüz şeyler, ebeveynlerimizin bize öğrettiği şeyler, evlerimizde olan şeyler, konuştuğumuz dil, yediğimiz yiyecekler, giydiğimiz kıyafetler gibi çok geniş bir Alana gönderme yapar. İnancı, değerleri, zihin alışkanlıklarını, işleri uygulama şeklimizi ve aynı zamanda bir şeyler hakkında nasıl düşündüğümüzü içine alan bir yaşam tarzıdır. Doğrudan gözlemlenebilir ve inanılmaz derecede nüanslıdır. Örneğin kültürün gözlemlenebilir yönleri, konuştuğumuz dil, sevdiğimiz müziği, giydiğimiz kıyafeti, sevdiğimiz yiyecekleri veya katıldığımız dini törenler gibi şeyleri bünyesinde barındırır. Kültürün

daha az gözlemlenebilir veya daha ağır basan yönü inançlar, değerler gibi şeyleri ve onların bizim tutum ve davranışlarımızı, duygu ve düşüncelerimizi nasıl yönlendirdiğini içerir.

Kültür, bireylerin dünyaya bakışlarını, başkalarının onlarla olan münasebetlerini ve daha sonra da bu elementlerin zaman içinde ne şekilde açığa çıktığını etkiler. Ayrıca dikkate alınması gereken önemli bir nokta da, eğer kişi pek çok insanın benzer bir geçmişe sahip olduğu çok homojen bir çevrede büyüdüyse, inanç tutumlarının ve esasen yaşam tarzının tamamının bir kültür olduğunun farkında olmayabilir. Başka bir kültürden olan bireylerle etkileşime girene kadar veya başka bir kültürel bağlama maruz kalana kadar kendi kültürümüzün farkına varmayız.

Her kültürün, nesilden nesile aktarılan kendi inançları ve uygulamaları vardır. Bu bilinçli veya bilinçsiz olarak öğretilir ve çocuğun kendisini veya başkalarını nasıl gördüğünü etkileyebilir ve başkalarıyla ilişkilerini etkileyebilir. Ancak göçmenlerin kültürleri için bu durum aşinalık olmakla beraber evrim ve dönüşümdür. Kültür durağan değildir, akışkan ve günlük olarak değişen bir şeydir. Yaşamın tüm yönleri kültür tarafından beslendiği için dikkate alınması çok önemlidir.

Kültürün değişken bir tanımı vardır ve çevrenin insan yapımı kısmını (ör. Sosyal ortamlar), farklı bir grup insanın ortak yaşam tarzını (ör. Çocukları disipline etmek) ve bir toplumda uygulanan yöntem ve değerleri kapsar (Cole ve Cagigas, 2010; Oyserman, 2017). Ayrıca bireyin nasıl davranması gerektiğine (örneğin, ebeveyn-çocuk ilişkisi), bireyin dünyayı anlamak için kullandığı anlam sistemine kadar her şeyimiz kültürle bağlantılıdır (Cole ve Cagigas, 2010; Oyserman, 2017).

Peterson, Steinmetz ve Wilson (2003)'a göre kültürel etkiler çok güçlüdür ve bazen anlaşılması zordur. Cause (2008), kültürün ebeveynliği etkilediğini belirtmiştir. Kültürel uyum konusunda çok sayıda araştırma yapılmıştır. Ve bu farklı kültürel uyum çalışmaları, kültürün nasıl değiştiğini ve ebeveynlik stratejilerini ve kişisel olarak ebeveynleri nasıl etkilediğini ortaya çıkarmıştır (Haslberger, 2005). Kùltürler arası uyum, insanların farklı bir kültürde etkili bir şekilde icra edebildiği zor bir süreçtir. Kùltürler arası karşılaştırmalar için de, örneğin, uluslararası ve yerel göçmenlerin kültürlenme çalışması, kültürel deneyimlerin nasıl olduğu hakkında değerli bilgiler sağlayabilir (Berry, 1997).

Kültürel değer beklentileri ve kültürel değer uygulamaları genellikle nesilden nesile aktarılır ve ebeveynlik perspektifinden tarihsel bir varoluş biçimini yansıtır. Ayrıca çocuklarımızı şekillendirmek için nasıl ebeveynlik yaptığımız gibi bütün bu olguları etkileme eğilimindedir. Bu anlamda kültür, çocuklara sağlayabileceğiniz en önemli şeydir çünkü bize diğer tüm şeyleri nasıl yapacağımızı söyler. Kültür, gelişme ve anlayış için reçeteler ve geçitler sağlar. Kültür, gelişimsel fenomenlerde ve tüm dünyada neyin ve hangi değişkenlerin evrensel olduğunu anlamamıza yardımcı olur.

Çocuklar belirli bir kültür olmadan doğarlar. Ebeveynlik, çocukların kültürel bakış açılarını şekillendiren ilk ve önemli mekanizmadır (Cauce 2008). Ebeveynleriyle olan etkileşimleri ve çevrelerindeki belli başlı insanlar aracılığıyla çocuklar, değerleri ve kültürü öğrenirler. Başka bir deyişle kültür, çocukların gelişiminin önem derecesini şekillendiren belirli ebeveynlik uygulamalarının sosyal yargısı için bir kılavuz sağlar. Dolayısıyla her kültür, kültürel çeşitlilik açısından benzersiz bir ebeveynlik perspektifiyle farklı inançlara ve değerlere sahiptir.

4. Kültür – Ebeveynlik İlişkisi/ Nexus

Kültür, günlük yaşamın kılavuzu olarak belirlenen bir grup insan tarafından paylaşılan kendine özgü bir inanç ve davranış modeli olarak bilinir. Kültür, ebeveynlik bağlantısıyla toplumun inşasına yardımcı olur. Kültür, ebeveynlik uygulamalarını şekillendirmek için öğretilen ebeveyn bilişini etkileyerek sürdürülür ve aktarılır (Bornstein ve Lansford, 2010; Harkness vd., 2007).

Erken ilişki ve çevrenin etkisi, ebeveynler ve ocuk doğasının gelişimi arasında belirgin hale gelir. Ebeveynlik uygulamaları ve yöntemi toplumlar ve kültürler arasında farklılık gösterir. Ebeveynlikle ilgili kültürel uygulamalar tipik olarak çocukların nasıl yetiştirildiğini etkiler (Melendez, L. 2005). Kültürler arasındaki farklılıklara rağmen, kültürler arasında ortaya çıkan ortak ebeveynlik normları vardır.

Anne-babalar ocuk yetiştirirken ebeveynliklerini çoğunlukla yerel kültürel inanç sistemlerine, yöntemlerine ve davranış kalıplarına sadık kalarak düzenler ve organize ederler (Bornstein M. H. 2012). Nitekim, kültürel olarak oluşturulmuş inançlar o kadar gcl olabilir ki, anne babaların çocuklarıyla ilgili hislerinin bir kenara bırakarak onlara göre hareket ettikleri bilinmektedir (Bornstein M. H. 2012). Örneğin, çoğu toplumdaki ebeveynler bebeklerle konuşur ve onları bebekler dili üretmeden çok önce etkileşimli partnerler olarak görürler, oysa bazı toplumlarda ebeveynler, çocukların kendileri konuşmadan önce bebeklerle konuşmanın saçma olduğunu düşünür (Ochs, 1988). Bu konuda birçok bilim adamı, son on-yirmi yılda (değişen ebeveynlik deneyimleri ve beklentileri hakkında) tartışmıştır (Hays, 1996; Nelson, 2010; Faircloth 2014; Faircloth-Lee, 2010; Faircloth, 2014)

Geç modern toplumlarda ebeveynlerin rolü, birçok tavsiye ve tartışmanın önemli bir noktası haline geldi. Bazı araştırmalar, deneyim oluşturma tavsiyeleri de dahil olmak üzere ebeveynliğin gerçekleştiği sosyal-kültürel bağlamı tanımlamak için ‘ebeveynlikte kültür’ terimini kullanmaya başladı. Ebeveynliğe kültürel yaklaşımın, kültür özelinde ve genelinde ebeveynlik tarzlarını değerlendirmek ve karşılaştırmak gibi tek bir ana hedefi vardır (Marc H. Bornstein, 2013). Bu bağlamda pek çok ebeveynlik algısı ve uygulaması, kültürler arasında oldukça benzerdir. Bu algı deneyimle şekillendikleri ve kültürden etkilendikleri diğer derece ve biçimde farklı olsa bile benzerlik hissi yine de daha ağırdır. Örneğin sosyal öğrenme kuramcılarının göre, çocuklar daha sonra kültürel olarak inşa ettikleri kendilerinin temelini oluşturan arkadaşlıklar ve ilişkiler kazanırken, koşullandırma ve modellemenin oynadığı yaygın ortak roller tespit edilmiştir.(Marc H. Bornstein 2013).

Ebeveynlik üzerindeki kültüre özgü etki, çocuklar doğmadan çok önce başlar ve ebeveynlerin çocuklarında hangi davranışları uygulamaları gerektiği ve ebeveynlerin çocuklarıyla nasıl etkileşimde bulunmaları gerektiği konusunda temel kararları şekillendirir (Bornstein, 1991; Whiting, 1963). Farklı kültürlerdeki anneler, bebeklere farklı bir şekilde ebeveynlik yapmanın ortalama düzeyleri bakımından farklılık gösterse de bebeklerine karşılık gelen ihtiyaçlarının gelişimi açısından benzerlikler vardır (Marc H. 2013). Ebeveynliğe yönelik kültürel yaklaşımların geleneksel ikili odaklanma, benzerlikler ve farklılıklar açısından ele alındığı çalışmalar, kültür ve ebeveynlik anlatıları açısından farklı ilerlemelerde sürekli olarak gelişmektedir (Marc H. Bornstein, 2013).

5. Filipin Kültürü ve Aile Değerleri

Değerler bireyler, insanlar grubu veya uluslar arasındaki kültürel farklılıkları ölçebilen davranışları yönlendirir (Morillo, H. M., Capuno, J.J. ve Mendoza, A. M. 2013). Bireyler arasında paylaşılan değerlere sahip olmak, kendi gruplarına benzerliklerinin belirli bir değerle ve bu değer üzerinde nasıl davranmayı seçecekleriyle daha ayırt edilebilir bir bağlantı sunduğunu gösterir (Hitlin ve Piliavin, 2004; Bardi ve Schwartz, 2003; Bond ve diğerleri, 2004: 189). Bu birleştirici ulusun yerleştirilmesi, bir kurumun gelişmesini ve benzer kültürel uygulamalarda ortaya çıkabilecek ortak değerlerin pekiştirilmesini sağlar (Sagiv ve Schwartz 2007). Aynı şekilde, toplumun gruplara bağlı olduğu göz önüne alındığında, aile temel bir sosyal birim olarak yakından incelenir (Morillo, H. M., Capuno, J.J. ve Mendoza, A. M. 2013; Nye, 1967: 248) Bir ailenin değerler sistemini bilmenin sadece davranışı anlamada kilit bir birim olmadığını, daha da önemlisi bireysel doğal değerlerin korunduğunu ve uygulamanın ailenin “gerçekleşmesi için merkezi” olduğunu söyleyebiliriz.

Çoğu kültürde, ebeveynlik, çocukların ve ebeveynlerin yaşamları üzerinde büyük etkisi olan bütüncü bir sosyal rol olarak görülmektedir (Alampay, 2014; Bornstein, 2001). Pek çok durum, kültürün ebeveynlerin çocuklarını nasıl sosyalleştirdiği de dahil olmak üzere ailenin birçok alanını etkilemesi nedeniyle ortaya çıkar (Kağıtçıbaşı, 1996). Örneğin, Filipinli bağlamda yaşlılara saygı duymanın değerini öğretilirken, ebeveynler her zaman çocuklarına “PO” ve “OPO” gibi saygı kelimelerini kullanmalarını hatırlatır. Filipinlilerin sahip olduğu en değerli şeylerden biri saygılı olmalarıdır. Filipinlilerin aileye değer verdiği açıktır ve aynı aile değerlerini paylaştıklarına inanmak için pek çok neden vardır (Morillo, H. M., Capuno, J. J. ve Mendoza, A. M. 2013). Pek çok araştırma, günümüz kuşağının tutumlarının büyük ölçüde ailenin etkisiyle şekillendiğini söylüyor.

Filipinli değerler veya Filipinli kültürel değerler sistemi, Filipinlilerin çoğunun yaşamlarında tarihsel olarak önemli yer tuttuğu değerler kümesini ifade eder. Filipinli aile değerleri ideolojiler, ahlaki kurallar, etik uygulamalar, görgü kuralları ve kültürel ve kişisel değerleri içeren sistemle bir araya gelir. Filipinli'nin değer sistemi, esas olarak kişisel ittifak sistemlerine (zellikle akrabalık, yükümlülük arkadaşlığına), dine ve diğer sistemlere dayanmaktadır.

Aile odaklı olmak, ocuk merkezli olmak, yakın akrabalık ve geniş aile büyüklüğü (Medina, 2001; Miralao 1994) Filipinler'deki ailelerin temel unsurlarıdır. Konu iki taraflı olarak izlendiğinden (hem anne hem de baba tarafından) ve akrabalar her iki akrabalık ilişkilerinde de hesaba katıldığı için Filipinli'nin birçok akrabası vardır. Tipik Filipinli aile, yakın aile üyelerinden ve dikey ve yatay olarak uzanan ilişkilerden, yani büyükanne ve büyükbabalar, çocuklar, teyzeler, amcalar, yeğenler, kuzenler, yeğenler ve çeşitli kayınpederlerden oluşur (Medina, 1991). Filipinliler için aile, sosyal yaşamın temeli olarak kabul edilir. Çekirdek aile genel aile birimidir, ancak geniş aile de görülür ve yeleri arasındaki bağlar genellikle sıkıdır. Çoğu Filipinli, her aile üyesinin sahip oldukları bireysel görev ve sorumluluklara sahip olduğuna inanmaktadır.

alışmalar, ailenin bir bütün olarak Filipin ve Filipinler toplumunun yaşamındaki önemini belirtmiştir. Antropologlar, ailenin Filipinlilerin kişisel sorumluluklarını ve yükümlülüklerini ve sosyal ilişki ağlarını tanımlayan merkezi birim olduğunu belirtmişlerdir (Fox, 1961). Filipinlinin kimliği ve sosyal statüsü büyük ölçüde aileleri tarafından tanımlanır ve aileleri aynı zamanda ekonomik, sosyal, duygusal ve ahlaki desteklerinin ana kaynağı olarak hizmet eder.

Kişinin görevlerinden sorumlu olması, doğru şekilde saygı duyması ve aile arasında uyumu sağlaması açısından önemlidir. Filipinli hanelerde, bir evde yaşayan üç neslin bulunması yaygındır. Diğer ülkelerde bir çocuk 18 yaşına geldiğinde ailesinden uzakta yaşayabilir. Bu durum Filipinlinin ailenin değerlerine ve bir aile üyesine yakın olmaya büyük önem verdiğini vurguluyor denilebilir. Çoğu zaman, büyükanne ve büyükbabalar torun yetiştirmede büyük rol oynar. Filipinler'de, eğitim veya çalışma için farklı ülke ve şehirlerde bir yıl geçirdikten sonra tatillerde, hafta sonlarında ailelerine dönen aile üyelerine sahip aileler bulmak yaygındır. Bu da Filipin toplumunun değerleriyle ilgilidir.

6. Filipinliler Neden Göç Ediyor?

Kara ve deniz temelli işçilerin istihdamı 1970'lerden bu yana artış eğilimindedir. Bu eğilimin nedeni, dünya çapında göçmen işçilere artan talep, yurtdışında daha yüksek maaşlar ve daha iyi yaşam standartları ve bazı ülkelerin Filipinlileri tercih etmeleri (dil, profesyonellik, din, itibar vb. nedenlerle).

Filipinlilerin göç etmesinin acı verici nedeni istihdamdan kaynaklanmaktadır. Üçüncü bir dünya ülkesi olan Filipinler, bu bölgedeki en yüksek işsizlik oranlarından birine sahiptir. Pek çok Filipinli istedikleri üniversite diplomasına sahiptir. Bu yönüyle ülke çok eğitilmiş bir nüfusa sahip olsa da, işler genel olarak azdır. Filipin hükümeti durumun çok iyi farkında ve Filipinli işçileri elde tutmak ve cezbetmek için daha fazlasını yaptığını kamuoyuna açıklamaktadır. Buna rağmen, Filipinler'de istihdam yaratma çok yavaş olmaktadır.

Filipinler'e büyük göç akışlarını sürdüren iç faktörler de var. Bunlar üç kısma ayrılabilir: Kalıcı ekonomik itici faktörler, göçün kurumsallaşması ve Filipinler'de bir göç kültürünün oluşması.

İtici faktörler bağlamında 1970'lerden itibaren Filipinler bir ekonomik krizden diğerine geçti. 1970'ler, petrol kriziydi. 1980'lerde Marcos yıllarının sonuna doğru ekonomik gerileme oluştu. 1990'ların ötesinde Asya'daki ekonomik kriz ve siyasi istikrarsızlık ekonomik büyümeyi durdurdu. Kısacası, siyasi ve ekonomik ortam, ekonomik büyüme ve istihdam yaratmada kritik öneme sahip yatırıma elverişli olmamıştır. Sürdürülebilir kalkınmanın yokluğunda bu itici faktörler ülke, aileler ve bireyler üzerinde denizaşırı istihdam arayışları için baskı oluşturmaya devam etmektedir. Filipinler'deki ekonomik fırsatların şansına bağlı olarak, yurtdışındaki geçici çalışma kalıcı hale geldi ve birçok Filipinli için fiili bir istihdam kaynağı oldu. Birçok işçi göçmeni, yurtdışında kalışlarını mümkün olduğu kadar uzattı. İnsanları göç etmeye iten ekonomik ve sürdürülebilir kalkınmanın başarısızlığı ile göçmen işçileri Filipinler'e sonsuza dek geri dönmekten alıkoyan neden aynıdır (Ek-2009).

Göç kurumu anlamında 1974 Filipinler iş kanunu, bir hedef program görevini gördü ancak yıllar içinde göçün fiilen 'kurumsallaşmasına' yol açan birçok yenilik getirildi. Şu ana kadar Filipinler, halkının göçünü düzenleyen belki de en kapsamlı kurumsal ve yasal çerçeveye sahiptir (Ek-2009).

Göç Kültürü olarak ise 30 yıldan fazla süren büyük ölçekli göçün ardından, Filipinliler hareketliliğe alışmış bir halk haline geldi ve araştırmalar, nüfusun% 30'undan fazlasının başka bir ülkeye gitmeyi düşündüğünü gösteriyor. Hükümetin göçü teşvik etmedeki rolünün yanı sıra, Filipinler toplumundaki diğer kurumlar da Filipinlilerin

göçünde destekleyici rol oynuyor. Karada çalışan işçiler için 1000'den fazla lisanslı işe alım ajansı ve özellikle denizcilerle ilgilenen bir başka 300 ajans daha bulunmaktadır. Uygulanan gözetim sistemine rağmen, hem yetkili hem de yetkisiz istihdam bürolarının yasadışı uygulamaları ciddi bir endişe kaynağıdır ve göçmenlerle ailelerini çok savunmasız durumlara sokmaktadır. Ek olarak eğitim sistemi, küresel işgücü piyasasının taleplerine son derece duyarlıdır ve kısa sürede eğitilmiş işçiler üretmeyi vaat eden müfredat ve programlar sunar. Bu izin odaklı ortamda, insanları evde iyi bir yaşamın mümkün olabileceğine ikna etmek hâlâ bir zorluktur.

Tarihsel olarak Filipin kültürü aile odaklı olmuştur ve aile, bireylerin sosyalleşmeyi ilk buldukları "Filipin akrabalık sisteminin çekirdek birimi"dir. Palattao-Corpus'a (1993, p.431) göre ülkenin erken tarihlerinde, aileler karşılıklı koruma ve "Barangay" veya "küçük Köy" olarak adlandırılan güçlü bir topluluk oluşturmak için bir araya geldi. İspanyollar tarafından sürdürülen üç yüz yıllık sömürge dönemi çeşitli uygulamaları ve kültürü etkiledi. Filipinliler, sömürge dönemi boyunca sırasıyla İspanya ve ABD'ye ait iki kültürel kimliğe maruz kaldı. Bu bağlamda Filipinliler, yabancı evlilikler de dahil olmak üzere birçok yoldan çoklu kültür geliştirdi. Her uluslararası çift, farklı bir yetiştirme, kültür ve menşeye sahip evli bir çift demektir. Sonuç olarak, eşler genellikle ırksal, etnik ve kültürel olarak farklıdır. Bu konuda ebeveynlik kurumu sık sık kültürler arası evlilik, her çocuğun iyi bir yetiştirilmeyi hak etmesi hakkında konuşur ve kültür her ebeveyn için bir ön kılavuzdur.

Yurt dışında yaşayanların sosyal izolasyon yetersizliği, iki kültür arasında sıkışmışlık hissi gibi daha çeşitli olumsuz duygular yaşadıkları da bulunmuştur (Adams, 2004; Molina, Estrada ve Burnett, 2004; Wieling, 2003). Göçmenler veya yabancı eşler, farklı bir ülkede yeni bir sistem ve yöntem öğrenmeye ve inşa etmeye zorlandıklarından,

genellikle alınan sosyal destekte kısıtlamalar olur, sıkıntılar yaşanır ve ebeveynler rollerini yerine getirme konusunda kendilerini eksik hissedebilirler (Imamura, 1990). Bu durum ebeveynliğin ve ebeveynlerin çocuklarını iki farklı kültürel perspektiften nasıl bir eğitim verdiklerinin önemini öne çıkarır. Ebeveynlik, çocukların gelişimi için önemlidir. Birçok çift, evlilikten önce kültürel farklılıkları fark etmemektedir. Bununla birlikte, çiftlerin çoğu kültürel kökün derin olduğuna ve kolayca çözülemeyeceğine inanmaktadırlar.

Göçmen bir ailenin çocuğu olarak çok kültürlü bir ortamda büyüyen kişiler gelecekteki öğrencilerin, ebeveynlerin, işçilerin ve topluluk üyelerinin toplumdaki oranını artırmaktadır. Ebeveynlik ülke genelinde, çocuğun refahını nasıl şekillendirdiği konusunda farklılık gösterir. Ancak birçok göçmen çocuğu, zorbalık, önyargı, ayrımcılık, fiziksel tacizler ve sosyal entegrasyon gibi çevresel zorluklarla karşı karşıyadır. Filipinli göçmen ebeveynler, yeni kültürel değerlere uyum, orijinal değerlerin korunması ve çeşitli ebeveynlik değerlerinin entegrasyonu dahil olmak üzere birçok özelliğe sahiptir. Göçmen ebeveynlerin göçmen olmayan çocukları noktasında sahip oldukları birçok ikilem mevcuttur ve buna ebeveynlerin çocukların öğretmenleriyle aynı dilde iletişim kuramaması da dahildir. Çocuklarına okulda veya çevreleri tarafından öğretilen usul ve değerlere katılmayabilirler. Çocuklarının kültür çatışması ve kimlik karmaşası deneyimlerine aşına olmamak da bu ikilemlerdendir. Ancak zorluklar göz önüne alındığında, bu Filipinli göçmenler için alışılmadık bir durum olmadığı gibi çocuklarının gelişimine de bir engel değildir.

Filipinli de dahil olmak üzere Filipinli göçmen bir yabancıyla evlendiğinde, birçok şeyin düşünülmesi gerekir. Filipinli kimliklerinin korunması ne kadar önemlidir? Çocuklarına ve kendilerine uygun kültürel bir yetiştirmeyi nasıl sürdürüyorlar? Kendi

kültürlerinin pek yaygın olmadığı farklı bir ülkede kalarak ebeveynlik nasıl yapılmalı? Yerel kültür tarafından kabul edilmek ne kadar önemli?... gibi belirtilen bu konular üzerinde durularak, olası kültürleşme ve ebeveynlik stratejileri incelenerek göçmenler için kültürler arası uyum sağlanabilir.

Bu arka plan göz önüne alındığında, Filipinli göçmen ebeveynliği üzerine yapılan bu araştırmanın diğer bir amacı, Filipinli ebeveynlik değerlerinin bir göçmen olarak nasıl korunduğunu incelemektir. Bu çalışma, farklı bir Filipinli göçmen grubunun kültürel köklerinden nasıl yararlandıklarını ve ebeveynlik uygulamalarının yeniden inşasında yeni bir kültürü nasıl benimsediklerini gösterme niyetindedir.

İKİNCİ BÖLÜM

FİLİPİNLİ GÖÇMENLER

1. Filipinler ve Göçmenlik

Göçün genellikle göçmenlerin kültürel uygulamaları üzerinde baskı oluşturduğu düşünülmektedir (Lijie Zheng, Mariëtte De Haan & Willem Koops 2019). Bu anlamda örneğin Ochocka ve Janzen (2008), Kanada'daki Filipinliler de dahil olmak üzere farklı milletlerden ebeveynler arasında tartışılan elli odak grubu ile göçmen ebeveynlik sözleşmelerine ilişkin bir çerçeve geliştirmiş, bu çerçeve ve teoriler mevcut araştırma için ilişkilendirilmiştir. Göçmen ebeveynlerin geçirdiği süreçleri sunmadaki etkili ve açık yaklaşımının yanı sıra, içinde yer alan unsurlar bu araştırmanın grup görüşmesinde ortaya çıkmıştır.

Çerçeve, ebeveynlik yönelimleriyle başlar ve hem ebeveynlerin hem de çocuklarının sahip olduğu yöntem ve değerler, beklentiler ve kültürel önyargılara odaklanır (Ochocka ve Janzen, 2008: 94-96). Ochocka ve Janzen çerçevesi, ebeveynler göç menziline geldikten sonra bile gelişmeye devam edebileceğini ortaya koymuştur. Bu araştırma, ev sahibi ülke bağlamının göçmen ebeveynin tarzını, yönelimini ve uygulamalarını etkileyen bir “filtre” görevi gördüğünü kabul etmektedir. Ebeveynlik katkı hizmetleri, göçmen ebeveynlerin ev sahibi ülke bağlamında “ebeveynlik anlayışına ve kültürel uygulamasına” nasıl bağlandığının altını çizerken, ebeveynlik destek hizmetleri göçmenlerin ev sahibi ülkedeki başkalarına ebeveynlikle ilgili ayarlama ve değişiklikler yapma sürecinde bu ihtiyaca yardımcı olur (Ochocka & Janzen, 2008: 95).

Yukarıdakine benzer şekilde keşifsel ve tanımlayıcı nitelikteki bu çalışma, 20 katılımcının dahil olduğu İstanbul, Antalya, Eskişehir, Kocaeli, Konya, Bursa, Sakarya ve Adana olmak üzere Türkiye'deki sekiz şehirden toplanan verileri sunmakta ve analiz

etmektedir. Frekanslar ve yüzdeler gibi açıklayıcı veriler tablo halindedir. Görüşmeler, röportajlardan elde edilen verileri desteklemek ve bire bir tartışmalara odaklanmak için nitel analizler kullanılarak dahil edilmiştir. Mevcut COVID-19 salgını nedeniyle araştırma sanal görüşme yoluyla yapılmıştır.

Yarı yapılandırılmış sorularla bir görüşme kullanılarak, katılımcılardan ebeveynlik deneyimlerini, ebeveynlik yöntemlerini ve Türk kültürel ebeveynlik adaptasyonu yolculuğunu paylaşmaları istendi. Araştırmaya katılan 20 katılımcının (kadın) tamamı Filipinler'de doğmuş, göç etmiş ve Türk erkeklerle evlenmiştir. Bu çalışma, Filipinli göçmen ebeveynlerin ve Türk kültürü ve toplumuna nasıl uyum sağladığına ve Filipinli bir göçmen ebeveyn olarak Filipin kültürünü, değerlerini, ebeveynlik yöntemlerini ve aile ilişkilerini nasıl sürdürdüğüne dair bir kavrayış sunar.

Bu çalışmaya geçerlilik katmak için, davet için aşağıdaki kriterler öncelendi yani katılımcının aşağıdaki kriterleri karşılaması gerekiyor:

1. Filipin kökenli olmak.
2. Türkiye'de 2 yıldan fazla bir süredir yaşıyor olmak.
3. En az 3 yaş ve üzeri bir çocuğa ebeveynlik yapmak (önemli bir süre ebeveyn olarak kaldığını gösterir).

Bulguların sunumu aşağıdaki sıraları takip edecektir:

- I. Türkiye'deki Filipinliler
- II. Katılımcıların Demografik Bilgileri
- III. Türkiye'de Filipinli Olmak
- IV. Türkiye'de Filipinli göçmen ebeveynliği
- V. Filipinli göçmen bir ebeveyn tarafından tanımlanan Türk ebeveynlik kültürü
- VI. Çocukların Büyüme Sorunları

Bugün göç, Filipinli için kültürün bir parçasıdır. Filipinli denizaşırı işçilerin 1970'lerden beri aktif olarak katılımıyla, hükümet bir yandan işsizlikle başa çıkmak için denizaşırı çalışmayı kolaylaştırırken, diğer yandan da denizaşırı Filipinli işçilere ve diplomatlara tam destek sağlamaktadır (Battistella,1999).

Türkiye ve Filipinler, son yıllarda çok çeşitli alanlarda gelişen uzun soluklu ilişkilere sahiptir. Türkiye ve Filipinler dostluk ilişkileri, Asya Pasifik Bölgesi'nde güvenilir ve güçlü bir ortak olarak kabul edilen yüksek değerlere dayanmaktadır. Öte yandan, 2013 yılı itibarıyla Filipinler'de yaklaşık 1042 Türk vatandaşı ve Türkiye'de 5,000 Filipinli yaşamaktadır (Kostidis,2013). Filipinli göçmen, bu iki ülke arasında bir köprü kurmuştur.

Türkiye, 2014 yılında kurulduğundan bu yana güney Filipinler'deki barış sürecine de katkıda bulunup (Karagöz,2014). Aynı zamanda Türkiye Filipinlilere sadece sosyo-ekonomik kalkınma için değil, aynı zamanda yüksek öğrenim için de bir fırsat sunmaktadır. Bu anlamda Türkiye'de üç çeşit Filipinli vardır: Filipinli geçici göçmen, Filipinli öğrenci göçmen ve Filipinli evlilik göçmeni.

1.1. Filipinli Geçici Göçmenler (Denizaşırı Filipinli işçiler-OFW)

OFW, başka bir ülkede yalnızca sınırlı bir çalışma statüsü için ikamet eden Filipin vatandaşı olan Filipinli göçmen işçileri ifade etmek için kullanılan bir terimdir. OFW, yalnızca ekonomik katkıları nedeniyle değil, aynı zamanda ulusal meselelere katılımları nedeniyle de Filipinler'in önemli bir sektörüdür. Türkiye'deki Filipinli geçici göçmenlerin denizcilik, bakıcılık (Nany), ev yardımcılığı, otel hizmetleri ve dil öğretmenliği dahil olmak üzere çeşitli alanlarda istihdam edilen iş çeşitliliği ile birlikte kaliteli eğitim geçmişi dolayısıyla sayıca artması düşünülmektedir.

1.2. Filipinli Öğrenci göçmenler

Filipinliler, değişim öğrencisi programı ile giden öğrenci hareketliliğine katılmış, yıllar içinde sürekli artmıştır. Veriler, yurtdışında okuyan öğrenci sayısının 9 yıl öncesine göre 2017 yılında neredeyse iki katına çıktığını gösterdi (2017 = 16.308; 2008 = 8.443). Nüfus artışı ve devam eden ekonomik refah, yükseköğretimde sürekli hızlı bir artışa yol açacak ve Filipinler'in 2035 yılına kadar yükseköğretime kayıt açısından dünyanın en iyi 20 ülkesi arasında olması bekleniyor (Macha, Mackie, Magaziner, 2018.). Filipinli öğrenciler için en çok yurtdışına giden ülke destinasyonları 1) 5.075 ile Avustralya; 3.037 ile ABD; 1.105 ile Yeni Zelanda; Birleşik Krallık 763 ve Suudi Arabistan 747 ile Türkiye dahil.

Türk hükümetinin programları ile YTB (Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı), eksiksiz finanse edilen bir destek bursu ile yüksek öğrenime devam etmek isteyen uluslararası öğrencilere fırsat vererek, dünyanın dört bir yanındaki öğrencilere aktif olarak sunulan bir devlet bursudur. Ve Türkiye, Filipinler'den, özellikle Filipinler'in güney kesiminden birçok öğrenciye bu fırsatı aktif olarak sunmaktadır.

1.3. Filipinli evlilik göçmenleri

Filipinliler arasında evlilik göçünün oranı da hızla artmaktadır. Göç alanında Filipinler, evlilik göçmenlerinin yanı sıra işçi göçmenlerinin de “menşe yeri” olarak bilinir (Parrenas, 2001; Constable, 2004a). Uluslararası evlilik göçü veya farklı ulusal, etnik ve farklı ırksal geçmişlere sahip çiftlerin dahil olduğu evlilikler, giderek küresel bir fenomen haline gelmektedir (Cahill, 1990; Heikkila & Yeoh, 2010). Evlilik göçmeni veya göçmen gelin, başka bir vatandaşla evlenmek için başka bir ülkeye göç eden veya evlilik göçmen vizesine sahip kadınları ifade eder. Göçmen eşleri, evli göçmenler ve eşleriyle

başka bir ülkedeiken bir amaçla veya göçmen işçi olarak tanışan başka bir tür göçmeni ifade eder. Filipinli evlilik göçmenleri hem kısıtlamalar hem de fırsatlarla karşı karşıyadır. Hayatta kalma ve hatta hareketlilik ve başarı elde etme umuduyla karşılaşılan sorunla stratejik ve esnek bir şekilde başa çıkmak için siyasi, ekonomik ve kültürel bağlam dahil olmak üzere kendilerine sunulan çeşitli kaynaklara ve kanallara başvururlar. Çalışmamıza daha ziyade bu göçmenler yer almaktadır.

2. Katılımcılar

Verilere göre 20 katılımcının tamamı Türkiye'nin farklı şehirlerinde bulunan Filipinli göçmen ebeveynler ve ağırlıklı olarak Kocaeli ilinde yaşayanlardır. Tablolar her şehirden görüşülen katılımcı sayısını gösteriyor: İstanbul'dan (3), Adana (1), Eskişehir (2), Bursa (2), Konya (2), Kayseri (2), Kocaeli (5) ve Antalya (3) katılımcı. Tüm anneler göçmendir. Bazıları Filipinler'den Türkiye'ye göç etti ve diğerleri Katar, Amerika Birleşik Devletleri, İsrail ve Çin gibi iş temelli ülkelerden göç etti. Tüm katılımcılar, Filipin kültürü tarafından yetiştirilen kendi kimliklerini belirleyen Filipinli vatandaşlardır. Katılımcı annelerin ortalama yaşları 30-45'tir. Katılımcıların çoğunluğu çifte vatandaş olarak (Filipinli ve Türk) kayıtlıdır ve diğerleri vatandaşlığın kesinleşip onaylanmasını bekliyorlar ve bazıları hala çalışma vizesi kullanıyorlar.

Katılımcıların çoğu Filipince / Tagalogca ve İngilizce'yi ana dilleri olarak konuşmaktadır ve bir anne anadili olarak İngilizceyi kullanmıştır. Katılımcıların çoğu, kendi perspektiflerine göre, ana dilleri olarak Türkçe, İngilizce ve Tagalog dillerini konuşmaktadır. Aşağıdaki tablo, katılımcıların Türkiye'de kaldıkları bilgileri ve kalma sürelerini göstermektedir.

Tablo 1. Katılımcıların Demografik Bilgileri

Şehirler	Sayı	Yüzdelik
Adana	1	5
Antalya	3	15
Bursa	2	10
Eskisehir	2	10
Istanbul	3	15
Kocaeli	5	25
Konya	2	10
Kayseri	2	0
Toplam	20	100

Göçmenlerin çoğu Türkiye'de yaşamayı seviyor, yaşam masrafları için daha uygun buluyorlar. Ve katılımcıların bir kısmı göçmen işçilerdir. Türkiye'de kalmaya ve daimi vatandaşlık başvurusunda bulunmaya karar vermişlerdir. Ağırlıklı olarak Türk erkeklerle evlenen Filipinli göçmenler, Türkiye'de bulunan eşleri nedeniyle Türkiye'ye taşınıyorlar.

Tablo 2. Katılımcıların Türkiye'de kaldıkları yıl sayısı

Yıl	Sayı	Yüzdelik
2-5	5	25
5-10	3	15
10-15	7	35
15-20 ve Fazla	3	15
Toplam	20	100

Yukarıdaki tablo, görüşülen katılımcıların yarısının (% 50) on yıldan fazla bir süredir Türkiye'de kaldıklarını ve bazı kültürel uygulamaları benimsemeye yetecek kadar bulduklarını göstermektedir.

3. Türkiye'de Filipinli Göçmen Olmak

Filipinler, modern zamanımızda özellikle göç nedeniyle dünya çapında oldukça iyi bilinen bir ülke konumundadır. Ayrıca Filipinler, dünyanın en büyük emek ihraç eden ülkesidir. Her geçen sene Filipinli göçmenlerin sayısı önemli ölçüde artmaktadır. Örneğin evlilik göçmenliği bağlamında Filipinler istatistiklerine göre 2018 yılında kaydedilen toplam Filipinli yabancı evlilik sayısı 444.169 idi. Bu da bir önceki yıla göre evlilikteki yüzde değişimi olarak 3,3 artış demektir.

Ülkemizde de Filipinli evlilikler bir hayli yüksektir. Tezimiz bağlamında başlıktaki soruyu yönelttiğimiz alıcılar, “Türkiye'de Filipinli olmak” ile ilgili açık uçlu soruya benzer cevaplar verdiler. Katılımcılardan biri Filipinli evlilik göçmeni (06-FG) olarak deneyimlerini şu şekilde paylaştı:

"Türkiye'de 8 yıldır Filipinli olmak güven verici, beni kollarını açarak karşıladıklarını hissedebiliyorum. Kültürlerinin bir parçası olmama izin veriyorlar, İslam'a sonradan dönmüş olmama rağmen beni bu ülkede daha evimde hissettiriyorlar. Ayrıca kayınvalidem, komşularım, karşılaştığım Türkler tarafından ayrımcılığa maruz kaldığımı hiç hissetmedim, arkadaş canlısı ve yardımsever olmaları Türkiye'yi daha çok sevmemi sağlıyor. Çok fazla kültürel farklılığa rağmen kollarının açık olması, tek masada yemek paylaşmamız bizim için bir engel değil".

Görüşülen Filipinli göçmenlerin çoğu Türkiye'de yaşama konusunda ortak olumlu deneyimler paylaşmıştır. Güvenli ve emniyetli ifadeler, görüşülen katılımcılar tarafından yaygın olarak dile getirilmiştir. Farklı manevi inançlara bakılmaksızın Türkiye, kültür dostu da dahil olmak üzere her inanca kucak açan dost bir ülkedir. Filipinli göçmenin (06-FG) evlilik göçmeni olarak gösterdiği yukarıdaki deneyim, kayınvalidesi, komşuları ve vatandaşlar tarafından ayrımcılığa uğramadan kabul edilme duygusu, ülkesinden

uzakta yaşamasına rağmen kendisini evinde hissetmesi için yeterlidir. Kültürel farklılıklar onun kendi kültürünü yaşamasına engel değildir.

Filipinli çalışan göçmen (20-FG), “*evet Türkiye çeşitli göçmenlere sahip Müslüman bir ülke, Türkiye çalışan göçmenler için cennettir, benzersiz deneyimlerin sonu yoktur. Özel sektörde çalışmak zor ama Türk iş arkadaşım yabancı olmasına rağmen beni desteklediği için çok müteşekkirim. Bir Hıristiyan Filipinli olarak kişisel deneyimlerimden biri son derece benzersizdir, "Bayram" dedikleri şeye ya Müslüman kutlamaları ya da yaptıkları herhangi bir özel kutlamaya katılabildim. O kadar keyif aldım ki, Türkiye'de kendimi hiç farklı veya yabancı hissetmemiştim. Ama beni bir yabancı olarak şaşırtan şey, Türk halkının derin bir merakı var, bu da bir yabancıya bitmeyen sorular sormaktır. Özellikle, nerelisiniz gibi kişisel bir soru? Ne kadar kazanıyorsun? Bekar mısın? Kaç kardeşin var? Ve özellikle yaşlı kadınların ya da "teyzeler" dedikleri insanların soruları.*

Tablo 3. Katılımcıların Türkiye’de Filipinli Olmak Deneyimleri

Tecrübeler	Sayı	Yüzdelik
Adil	11	55
Pesin Hüküm & Önyargı	9	45
Toplam	20	100

Üstelik yaşam koşullarını rahatlatmak ve kendilerini kurtarmak için Türkiye’de yaşamak kolay değil. Tüm göçmenlerin deneyimleri aynı değil. Yukarıdaki tablolar, Filipinli göçmenlerin farklı muamele gördüklerini ve pek çok zorlukla karşılaştıklarını göstermektedir. 20 katılımcı ile görüşülen katılımcıların 11 veya % 55'i adil muamele

görürken, görüşülen katılımcıların% 9 veya 45'i önyargı ve önyargı ile karşılaşmaktadır. Filipinli Evli göçmen annelerden biri (03-FG) gelin olma deneyimini şöyle anlattı:

“Katolik (Hıristiyan) bir inanan olarak İslam ülkesini bilmeden Türkiye'ye gelmek benim için zorlu. 16 yıl Türkiye'de evli bir Filipinli olarak yaşamak kolay değil ve şu anda burada Türkiye'de dil öğretmeni olarak çalışıyorum. Sabırlı, güçlü olmamız ve birbirimizi ölene kadar sevme sözünü tutmamıza rağmen, evliliğimizde birçok denemeye karşı karşıyayız. En büyük zorluklardan biri, kayınvalidemin beni ailesi için gelin olarak kabul etmekte zorluk çekmesidir. Katolik ve Filipinli olmak, benimle kayınvalidem arasında büyük bir boşluk. Ancak boşluğa rağmen, kocam hala bana inanıyor ve bir gün beni kabul edebileceklerini umuyor. Bu boşluğun olumlu tarafını görmeye çalışıyorum, elimden ne gelirse taviz vermeye çalışıyorum, İslam dinini benimsemek şimdiye kadar verdiğim en iyi karar, kültürü ve dili benimsemek benim için zor değil ama yine de kayınvalidem beni kabul etmezdi. Filipinli olmanın bir sorun olduğunu düşünmeye başladım. Ve evet öyle. Ama ben ve kocam, kızımızı bu ülkede Müslüman ve kaliteli bir vatandaş olarak yetiştirmemiz için bunu gurur ve ilham kaynağı olarak kabul ediyoruz. Bir gün bizi ailelerinin bir ferdi olarak tamamen kabul edeceklerine inanıyorum.

Görüşülen katılımcılarda önyargı fikri de yaygın görünüyor. Örneğin şu katılımcıya (13-FG) kulak verelim:

“Türkiye'de Filipinli olmak, eve döndüğümde yemeği özliyorum, ancak farklı yiyecek türlerini ayarlayabileceğimi bilmek tatmin edici değil. Asıl zorluk, Filipinli mide büyüklüğümle Türklerin porsiyon büyüklüğündeki yemem çok zor. (kahkahayı takiben), yemek porsiyonu çok fazla, normalde fazla yemem. Türk aile evine gelecek olan bir

ziyaretçinin her zaman büyük miktarda yiyeceklerle hizmet edecekler, tok olmanızı sağlıyorlar... sık sık Suriyeli mülteci zannediliyorum çünkü siyahları seviyorum, ama şu anda salgın durumla elhamdulillah ve herkesin yüzü kapalı ve artık bir kalıba sokulmuş gibi hissetmek istemiyorum.”

Bir katılımcı (17-FG), önyargılı davranıldığı bir olaydan bahsetti:

“Bir kez sokakta yürürken çocuklarımı tutarken ve bir bayan bana yaklaşıp aşağılar gibi sordu, bu çocukların dadısı mısınız? Ve ona güzelce açıkladığım uluslararası bir evlilik konusunda bilgisiz olduğunu anladım. Tenimin bronz olması ve çocuğumun cildinin beyaz olması nedeniyle ve çoğu zaman çocuklarımın yardımcısı ya da dadısı olmayı yanlış yorumluyorum”.

Yukarıdaki tablolar, Türkiye'de yaşayan Filipinli göçmenlerin farklı deneyimlerle karşılaştığını göstermektedir. Önyargı yaşayan Filipinlilerin çoğunluğu, Filipinli göçmen işçilerin özellikle çocuklarına dadı ve Suriyeli mülteci oldukları için yanlış anlaşılmasından kaynaklı sıkıntı yaşıyor. Ve diğer büyük önyargılar (fiziksel zarar) deneyimlenmiyor. Yurtdışında yaşayan Filipinli olmaları onlara esnek, uyarlanabilir ve beklenmedik belirsizliğe toleranslı olmalarını öğretiyor.

Sevdiklerinden ve en yakın arkadaşlarından ayrılmalarına rağmen görüşülen katılımcılar, yaşadıkları olumlu görüşlerin kendi ülkelerinden uzak olmasının Filipinli olarak büyümeleri için bir engel olmadığını ifade ettiler. Filipinli niteliğine sahip olmak, dünyanın herhangi bir yerindeki hayata uyum sağlama becerisine, işleri sıfırdan yapma yeteneğine ve Filipin kültürünü muhafaza etme kapasitesine ve kültürel alanda tezahür eden yaratıcı yeteneğe sahip olmak gibi değişiklikleri kabul etme yeteneğini beraberinde getiriyor.

Tablo 4. Dil Zorluğu

Dilde Akıcılık	Sayı	Yüzdelik
Evet	8	40
Hayır	12	60
Toplam	20	100

Türkçe, Türkiye'nin resmi dilidir, dünya konuşulan dil sıralamasında 5. sırada yer almaktadır. Türkçe Kıbrıs, Bulgaristan, Yunanistan, Türkmenistan ve eski Osmanlı İmparatorluğunun hakimiyeti altında bulunmuş diğer ülkeler ve Avrupa'daki gurbetçi Türk toplulukları dahil olmak üzere diğer ülkelerde konuşulmaktadır. Türklerin çoğunluğu ağırlıklı olarak Türkçe konuşur. Bazı yabancılar Türk dilini İngilizce öğrenmekten daha kolay olduğunu söylüyor ve yabancılara öğrenmeyi sevdiiren büyük bir Türk dili tutarlılığı var.

Filipinler'de 120'den fazla dil konuşulmaktadır, Filipinler'in resmi dili hem Tagalog hem de İngilizcedir ve İngilizce, hükümet tarafından yaygın olarak kullanılmaktadır. Filipinler, dil ve kültür açısından çok çeşitli ve Filipinlilerin çoğunluğu iki dilli veya çok dillidir. Çok dilli Filipinli olmasına rağmen, işyerinde ve diğer temel kuruluşlarda bir iletişim aracı olarak ev sahibi ülkenin diline uyum sağlamakta zorluklarla karşılaşmaktadır. Filipinlilerin yurtdışında güvenle çalışmasının ve göç etmelerinin nedeni eğitim görmesi ve Filipinler'de orta düzeyde konuşulan bir dil olarak akıcı bir şekilde İngilizce konuşabilmesidir.

Yukarıdaki tablo, İngilizce'nin Türkiye'de birincil dil olarak kullanılmadığı durumlarda, önde gelen katılımcıların bir orta iletişim dili olarak Türkçe'yi öğrenmekte zorlandıklarını göstermektedir. 20 katılımcı ile katılımcıların % 60'ı Türkçeyi öğrenmekte zorlanırken, katılımcıların% 40'ı dili kolayca adapte edip öğrenebilir.

4. Türkiye'de Filipinli Göçmen Ebeveyn Olmak

Yerleşilmiş yeni bir ülkede ebeveyn olma süreci, Filipinli göçmen annelerin kimlik oluşumunda farklı zorluklar sunar. Kültürel çerçevenin iki yolu, özellikle anne olmak üzere çocukları da etkiler. Kültürler arası anne, birçok kadın ve çocukları için yaşam geçişi ve kimlik gelişimi ile ilgili önemli bir soruyu gündeme getiriyor. Türkiye'deki Filipinli göçmen ebeveynliğin sosyokültürel ebeveynlik bağlamından etkilenen keşfi bize benzersiz bir fikir veriyor, çünkü anne olarak göç eden veya yeni bir ülkede ebeveyn olan Filipinli bir göçmen ebeveyn benzersiz bir anlam taşıyor.

Aile yaşamı söz konusu olduğunda, herkes ebeveyn ile çocuk arasında nasıl iyi bir ideal ilişkiye sahip olunacağını bulmaya çalışır. Türkiye'de Filipinli ebeveyn olmak birçok açıdan oldukça zor görünmektedir. Ebeveyn olduğunuzda bitmeyen endişelerle karşı karşıya kalırsınız. Burada, röportaj yapılan 20 katılımcı arasından seçilmiş deneyimlerle tepkilerin çoğu onların diliyle “hazırlıklı olmamız gerektiğini, güçlü olmamız gerektiğini ve çocuklarımızın gelişimiyle başa çıkma konusunda odaklanmamız gerektiğini söylüyor”. Genel olarak, Türkiye'de yaşayan Filipinli ebeveynlerin çoğu benzer endişeleri paylaştı. Normalde anne oldukları için korktuklarını söylediler.

Ebeveynler ile çocukların ebeveynliği arasındaki sağlık bağını tanımlamada anne ve baba arasındaki kültürel farklılıklar büyük ölçüde göz ardı edilmiştir. Kavramsallaştırmadaki kültürler arası farklılıklar her çocuğun gelişiminde belirgindir. Türkiye toplumunda büyüyen Filipinli-Türk topluluğu, deneyimleri ve eşsiz tarihleriyle dikkat gerektirmektedir. 10 yıldır Türkiye'de yaşayan Filipinli göçmen ebeveynlerden biri (05-FG) tecrübesini şu sözlerle paylaştı:

“Türkiye’de Filipinli bir ebeveyn olmak, kocanın ve çevrenin anlayış göstermesi için çok fazla desteğe ihtiyaç duyar. Bu iki tür destek, Türkiye’de Filipinli bir ebeveyn olmama çok yardımcı oluyor. Kocam tarafından anlaşılacak çok şey ifade ediyor, bir birey olarak büyüdüğüm yerden kültür ve çevrenin farklı olduğu yabancı bir ülkede yaşamama rağmen çocuklarımıza bir anne olmak bana güç veriyor. Kayınvalideler ve toplumdaki insanlar da dahil olmak üzere çevre, bir ebeveyn olarak benim için önemli bir rol oynar, çünkü çevre sizin kim olduğunuzu kabul ettiğinde, aidiyetim için bana bir cesaret, güven ve güvenlik eylemi verir, farklılıklarına rağmen.”

Bir annenin Filipinli bir göçmen olarak iyi bir ebeveyn olma yolculuğunda hem eşinden hem de çevresinden alacağı desteğe dayalı inancı, yabancı bir ülkede yaşayan bir anne olarak değer duygusunu oluşturacaktır. Anlaşılır bir kocaya sahip olmak, özellikle yabancı bir ülkede iyi bir anne olmak için bir kadının ruhunu yükseltebilir.

Sekiz yıldır Türkiye’de kalan Filipinli göçmen ebeveyn (16-FG) tecrübesini şu sözlerle parçaladı:

“İlk başta, oldukça zordu, anladım ki, insanlar sizin hayatınızı bir ebeveyn ve bir birey olarak önemsiyorlar. İnsanların kendi hayatlarını önemseydiği ve insanların haklarına saygı duyduğu bir kültürde yetişmem benim için de biraz zor. Örneğin, çocuğumu disipline ederken, işlediği hatayı fark etmesi için çocuğuma zaman verince kayınvalidem ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi müdahale etmeye çalışıyor ve biz Filipinliler, çocuklarımıza değerlerini disipline etme ve uygulama konusunda oldukça katıyızdır. Ama daha sonra, iyi bir durumda olsanız da olmasanız da insanların birbirleriyle hayatlarıyla ilgilenirken, yine de sadece iyi bir niyetle ilgilendikleri Türkiye’de kaldığım gerçeğinin parlak tarafını görmeyi öğrendim. Ve yabancı bir

ülkedeki bir ebeveyn olarak, kocamın desteğini takdir ettim. Benim ve çocuğum için destekleyici bir koca olmak benim için her şey demek, o benim yalnızlığımla savaşmak için güç kaynağım ve çocuklarımıza güçlü bir anne olma sebebim.”

Bir ebeveyn (anne), uyum sürecindeki yolculuğunu, fikirleri ve önerileri kabul ederek ve ayrıca çevreyle olan bağlantıyı artırarak, ev sahibi ülkenin kültürünü öğrenmenin bir yolu olduğunu bir bağlantı kurarak açıkladı. Her iki taraf için daha iyi bir anlayış. Ve yabancı bir ülkede Filipinli bir ebeveyn olmanın en büyük desteğinin kocanın desteği olduğunu ve bu da annenin iyi ve güçlü bir aile kurması için iyi bir kuvvet verebileceğini ekledi.

Bazı kadınlar, kişisel özgürlük, seçimler ve rahat bir hayat yaşamak gibi yüksek beklentilerle yurtdışında yaşama fırsatını hayal eder. Ama yine de gerçek her kadının hayal ettiği gibi değil. Sevecen bir kocanın, çocukların yükünü taşımak ve çevre dahil olmak üzere birçok şeyin düşünülmesi gerekir. Göç öncesi koşullara rağmen, Filipinli göçmen kadınların yeni ülkede çocukları için kültürel geleneklerin taşıyıcısı olmaları bekleniyor. Yeni ülkede ve yeni kültürel çevrede özellikle anne olan bir ebeveynin imajı, genellikle çocuklarını her iki kültüre de yetiştirmekten sorumludur. Filipinli evli göçmenlerden biri (02-FG) şunları söyledi:

“Türk kocamla Filipinler'deyken, müstakbel çocuğumun Filipinli olmanın ne demek olduğunu bileceğini varsayıyorum, ancak kişisel bir nedenden dolayı Türkiye'ye göç ettiğimizde ve sonsuza dek Türkiye'de yaşamaya karar verdiğimizde, her hayalim gerçek oldu. Filipinli ebeveyn olarak çocuğum da değişiyor. Eşsiz ve koruyucu kültürle Filipinler'de ebeveynlik kültüründe yetiştirilmem, burada çocuğumu Türkiye'de büyütme şeklimden çok farklı, yine de birlikte büyüdüğüm kültürü ve kocamın Türk kültürünü

yapabildiği yerde çocuğumuza uygulamaya çalışıyorum. Çocuğuma her iki kültürü de öğrenmesi için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Kültürler arası hakkında bir fırsat ve iyi bir eğitim vermek, her çocuğun, her iki ebeveynin de hangi kültürden büyüdüklarini bilme hakkıdır ve çocuğu her iki kültürü de kucaklamak, yabancı bir eş görevi olarak önemlidir. Farklı kimliklere sahip bir ebeveyne sahip olmanın çocuğu eğitebileceğini ve çocuğun sahip olduğu her iki kültüre de saygı duymasını sağlayabileceğini gözlemledikleri için, bir çocuğun büyüdükçe geriye doğru izlemesine yardımcı olur.

Yarı Filipinli yarı Türk bir çocuğun ebeveyni olan Filipinli göçmen ebeveynlerden biri (19-FG) Türkiye'de 14 yıllık kalış tecrübesini paylaştı.

“Filipinli bir Türk çocuğunun ebeveyni olmak zor, özellikle de ergenlik çağına geldiklerinde anne olarak aklımda birçok korku oluştu. Elbette, gençliğin durumu, akranların, çevrenin ve okulun güçlü etkisi gibi birçok endişenin var olduğunu fark ettim. Daha iyi bir insan olarak, yerli Filipinli bir anne olarak öğrendiğim tüm iyi değerleri uygulamak zor hale geliyor, Türkiye çevresi ve kültürü ebeveynliğimde güçlü etkiye sahip”.

Ebeveynlik, en güzel ödülü olan mesleklerden biridir, ancak en zordur. Göçmen bir ebeveyn için, çocuklarını yabancı bir ülkede büyütmek korkusu sürekli olarak vardır. Kültür ve değerlerin Filipinli ebeveynliğinin temeli olduğu, Filipinli ebeveynlerin temel kaygısıdır. Korkular ve kaygılar, her ebeveynin çocukları için sahip olduğu sürekli duygulardır. Türkiye'deki Filipinli ebeveynlerin deneyimlerine dayanarak, ebeveynlerin çocukları için çok endişe ve beklentileri vardır.

5. Türkiye'de Filipinli Göçmen Ebeveynliği

Bu konu altında üç bölüm bulunmaktadır. Bu bağlamda bir sonraki başlıkla ebeveynlik tarzı üzerinde durulacak ve daha sonra ilk olarak Türkiye'de Filipinli ebeveyn olmanın nasıl olduğuna bakılacaktır. İkinci olarak Türkiye'de Filipinli göçmen bir anne olarak hangi ebeveynlik tarzının kullanıldığına, Filipinlilerin çocuklarını nasıl disiplin altına aldığını belirleyen Baumrind'in (1966) ebeveynlik teorisi bağlamında değinilecektir. Ve üçüncü olarak belirli ebeveynlik değerlerinin, kültürün ve deneyimlerin birbiriyle nasıl ilişkili olduğunu analiz etmeyi amaçlayan Filipinli değerlerin ve kültürel uygulamaların nasıl uygulandığını anlamaya çalışacağız.

Göçmen ebeveyn olarak çocuk yetiştirmek oldukça zordur. Hem evden hem de evin dışındaki ortama uyum sağlamak, sizi bir vatandaş olarak etkileyecek iki kültür arasında çok fazla anlayışa ihtiyaç duyar. Ebeveyn olan göçmenler, sadece kültürler arası zorluklarla değil, aynı zamanda çocuklarının her iki kültürel maruziyete uyum sağlama konusunda ek zorluklarla da karşı karşıyadır. Başka bir ülkeye göç, genellikle yeni bir kültürü benimsemeye yönelik odakların değişmesi anlamına gelir.

Ebeveynliğin doğası çocuklarını sevmektir. Ebeveynleri bu dünyadaki her çocuk için önemlidir ve ebeveynlerin bir kişinin yaşamı ve toplumdaki etkisi büyüktür. Ebeveyn önemli bir roldür ve kaliteli bir toplum için çeşitli işlevleri yerine getirmesi gerekir. Her çocuğun savunmasız olduğu durumda, ya başarılı olmak için desteklenir ya da hayatta başarısız olur. Kısacası, her ebeveyn, toplumumuzda daha iyi bir geleceğe sahip olmanın anahtarıdır.

Ebeveynliğin insan gelişimi üzerindeki etkisini anlamak için en çok incelenen yaklaşımlardan biri, Baumrind teorileri altındaki ebeveynlik tarzı kavramıdır (Baumrind, 1967). Baumrind, ebeveynlik tarzlarını çocukların sosyalleşmesine bir bağlantı olarak önermiştir. Baumrind yetkili ebeveynlik, otoriter ebeveynlik ve müsamahakar ebeveynliği içeren ebeveyn taleplerine ve duyarlılığa dayalı üç ebeveynlik stili belirlemiştir. Baumrind'in ebeveynlik tarzı hakkındaki bakış açısı, bu üç özel ebeveynlik stilinin, ebeveyn uygulamalarının, kültürel geçmişin ve değerlerin doğal olarak ortaya çıkan farklı modellerinin dengesini yansıtmasıdır. Ek olarak, Baumrind (1966) ebeveynliğin, çocukların davranışlarını etkileyen, bireysel veya birlikte çalışan birçok özel davranışın bileşik aktivitesi olduğuna inanmaktadır.

Baumrind'e (1966) göre, talepkarlık terimi ebeveynlerin bir topluluğa entegre edilmesinin beklendiği iddialarını ifade eder. Onun cevap verebilirlik terimi ise ebeveynlerin çocukların ihtiyaçlarının farkında olması ve bireyselliği teşvik etme oranı olarak tanımlanmıştır. Bu perspektiften daha yüksek düzeyde karşılıklı davranış, nezaket ve iletişimi vurgulayan ebeveynler “yüksek düzeyde duyarlı” olarak kabul edilirken, düşük düzeyde tanımlanmış faktörler “düşük duyarlılığı” temsil eder. Bu anlamda yetkili ebeveynlik, otoriter ebeveynlik ve müsamahakar ebeveynlik katılımcıların verilerini doğrulamak için kullanılacaktır.

5.1 Yetkili Ebeveynlik Tarzı: Baumrind tarafından sunulan ebeveynlik tarzının ilk kavramıdır. Baumrind'e (1966) göre, yetkili ebeveynler çocuklarına konu odaklı ve akılcı bir şekilde rehberlik ederler. Disiplin yöntemi, cezalandırmadan ziyade destekleyicidir. Bu ebeveynlik tarzında talepkarlık ve yanıt verme düzeyi daha yüksek olduğu için, ebeveynler genellikle etkili iletişimi ve aralarında etkili bir ilişkiyi hoş karşılamaktadır (Piko ve Balazs, 2012).

Bu ebeveynlik tarzı, ergenlerin olumlu sonuçlarıyla daha çok ilişkilidir. Nijhof ve Engels (2007), otoriter ebeveynlik tarzının sağlıklı çocuk psikolojisinin ve sosyal gelişiminde önemli bir rol oynadığına inanmaktadırlar. Çocukların özellikle daha yüksek düzeyde güven, özgüven ve olumlu bir benlik imajı geliştirirken etkili başa çıkma stratejileri kullanma becerisi geliştirmelerine yardımcı olur.

5.2.Otoriter Ebeveynlik Tarzı: Çocuklarının tutumlarını ve davranışlarını belirlenen davranış standartları doğrultusunda değerlendiren, şekillendiren ve kontrol eden ikinciebeveynlik tarzı mutlak bir standart olarak bilinir. Bu mutlak standart göz önüne alındığında, çocukların ebeveynleri tarafından tanımlanan çok katı kurallara bağlı kalmaları beklenir. Disiplin yöntemi son derece zorlu ve yönlendiricidir. Çocuklar itaat ve statü odaklıdır ve emirlere açıklama yapmadan uyma beklentisi vardır.

Hoskins (2014), otoriter ebeveynlerin düşük duyarlılık gösterdiğini ve çok talepkar olduklarını belirtmiştir. Bu ebeveynlik tarzında ebeveynler uyum ve itaat üzerinde dururlar ve bu nedenle daha az sıcak bir ortamda açıklama yapılmadan itaat edilmesini beklerler. Buna ek olarak, otoriter ebeveynler çocuklarına karşı düşük düzeyde bağlılık ve güven sergiler. Otoriter ebeveynlik tarzında, ebeveynler geleneksel aile yapısıyla daha çok ilgilenirler. Bu nedenle çocuğun ebeveyn-çocuk ilişkisi arasındaki özerkliğini sınırlarlar. Kısacası, otoriter ebeveynlerin zorlayıcı, cezalandırıcı olduklarına ve bir çocuğun belirli etik kuralları izleyerek itaatkar olması gerektiğine şiddetle inanılmaktadır.

5.2. Müsamahakâr Ebeveynlik Tarzı. Baumrind'e (1966) göre bu üçüncü ebeveynlik tarzı, çocuklarının ihtiyaçlarına, arzularına ve eylemlerine karşı açık fikirli, duyarlı, olumlu şekilde davranmaya gönderme yapar. Baumrind'in verdiği tanım göz önüne alındığında, bu ebeveynlik disiplin yöntemi, talepkarıktan daha yüksek bir cevap

verme seviyesine sahiptir. Geleneksel değildirler, hoşgörülüdürler, önemli ölçüde kendi kendini düzenlemeye izin verirler ve çatışmadan kaçınırlar. Duyarlı ebeveynlerin, yüksek yanıt verme hızıyla düşük düzeyde talepkarlık sergileyen olarak karakterize edildiğini, sevgi dolu olma eğiliminde olduklarını ima eder. Bu ebeveynler çocuklarından olgun davranışlar beklemezler ve genellikle ebeveyn figürlerinden çok arkadaş gibi görünürler. Bu perspektiften, müsamahakâr ebeveynler, çocukların eylemleri hakkında endişelenmeden aktif olarak katılmalarına izin verir.

Tablo 5. Göçmen ebeveynlik tarzı uygulamaları

Ebeveynlik stilleri	Sayı	Yüzdeler
Otoriter tarzı	6	30
Yetkili tarzı	14	70
Müsamahakâr tarzı	0	0
Toplam	20	100

Yukarıdaki tablodan, yanıtlayan 20 kişiden 14'ünün (% 70) yetkili tarz olduğunu, ardından 6'sının (% 30) otoriter olduğunu ve müsamahakar tarzda ebeveyn olmadığını görmekteyiz. Bu, her Filipinlinin çocuklarının gelişimini önemseyip onları çok fazla serbest bırakmadıklarını göstermektedir.

Yetkili ebeveynlik tarzını uygulayan görüşme yapılan Filipinli göçmenlerin çoğu, çocuğu otoriter ebeveynlik yöntemiyle disipline etmenin etkinliğine inanıyorlardı. Burada bir Filipinli göçmen (13-FG), 7 yaşındaki bir çocuğun ebeveyni olarak deneyimini paylaştı:

“Bir anne olarak, evimde çocuğumu önemli ölçüde yetiştirerek en önemli rolü oynadığımı biliyorum. Her gün büyüdüğünü bildiğim için çocuğumla açık bir istişare yapmamız için iletişimde iyi bir yönelimle çocuğuma iyi değerler ve disiplin uygulayarak mümkün olduğunca yetkili bir pozitif ebeveynlik stili uyguluyorum... Değiştiremeyeceği katı kurallar var ama programını ayarlamasına izin veriyoruz ve takip edip etmediğini izlemek için her zaman onunlayız. Ve evet, ona danışıyoruz ve her zaman bu konuda iyi hissediyor”.

Öte yandan, yetkili ebeveynlik, çocuklarına sadece rehberlik etmekle kalmaz, aynı zamanda büyüdükçe eğitilmeleri için güven ve özgüveni de sağlar. Bununla birlikte, yetkili ebeveynlik, çocuklarının iyiliği için kural ve düzenlemeleri takip ederek uygulamaya teşvik ederken, aileleriyle ilgili belirli kuralları belirler.

Ayrıca, Filipinli bir anne (09-FG), iddia ettiği gibi yetkili ebeveynlikten yanadır:

“Çocuklar kendilerini eğitmeyi en erken yaşta öğrenme özgürlüğünü hak ediyor. Çocuğuma iyi bir ebeveyn olmam gerektiğini fark ettiğimde, ebeveyn olarak hangi yönü geliştirmem gerektiğini görmeye başlıyorum. Bunun farkına vardım. Çocuğumla kaliteli zaman geçirmek bir ebeveyn olarak yapabileceğim en iyi şey. Hareket ederek, dışarıda bir aktivite yaparak çok şey öğrendikleri için, onlarda oluşan özgüveni görebiliyorum. Hareket ederek keşfetmelerine izin vermek, öğrenmenin kendisinin eğlenceli olduğunu öğretmenin bir yolu. Sağlanan kurallar ve etkinlikler dizisini sürdürme yeteneğini düşünmek, onlara verilen belirlenmiş kurallara rağmen çocuğumun gelişimini görüyorum”.

Başka bir deyişle, yetkili ebeveynlik, kaliteli zaman ve güvene daha fazla odaklanır. Ebeveynle birlikte keşfetmek, çocuk ve ebeveyn arasında güçlü bir bağ inşa

ediyor. Filipinli ebeveyn (09-FG), bir çocuğa güvenmenin, onların küçük bir öğrenci olarak kapasitelerini keşfetme yeteneklerini değerlendirmelerine izin verdiğine inanmaktadır. Çocuğu tam bir rehberlikle dış aktivitelere dahil etmek, gelecekte karşılaşacakları gerçekliğin kapısını aralamak gibidir. Çocuğa güçlerini göstererek koçluk yapmak ve eksikliklerinin üstesinden gelmesine destek olmak, çocuk gelişiminin bir yöntemidir.

Ebeveynlerin çocukları için disipline etme ve kurallar koymadaki rolü de önemlidir. Türkiye'de sekiz yıldır kalan Filipinli göçmen (01-FG) bir ebeveyn, altı yaşındaki çocuğuna geleneksel Filipinli otoriter bir ebeveyn olmanın nasıl olduğunu şöyle anlatıyor:

"Çocuğum iki yaşına geldiğinde kuralları koymaya ve çocuğumu disipline etmeye başlıyorum. Çocuğumu eğitiyorum ve katı ebeveynlik uyguluyorum. Çocuğum dinlemediğinde kesinlikle cezalandırıyorum ve hatasını anlaması için zaman ayırıyorum. Her çocuğun bir öfke nöbeti vardır.Örneğin bir olayda çocuğum okulda arkadaşlarının yaptığıı gördüğü yerde kötü söz söyleyerek akranlarını taklit edip yanlış davranması üzerine kötü söz söylememesini söyledim ama defalarca tekrar ediyor aynı kötü alışkanlığı. Ben otoriter bir ebeveyn olarak o alışkanlığa dayanamıyorum, hemen sandalyeye oturtup verdiğim cezadan ağlamayı kestiğinde o zaman neden yaptığıı sorarım aynı senaryoyu yapacaksa ağır cezalar veririm. İyi yaptığıında övmemeyi de unutmuyorum. Her çocuğun kendilerine verilen kurallara göre motivasyona ihtiyacı olduğunu biliyorum ama inanıyorum ki disipline etmek ve ceza vermek etkili bir ebeveynliktir. Çocuğuma bir şey söylediğimde onlar için iyi bir şey olacağına inanıyorum."

Türkiye'deki bazı Filipinli göçmenler, evde çok sayıda katı kuralın olduğu ve fiziksel istismarlar da dahil olmak üzere çok sert sonuçlar doğuran geleneksel Filipinli otoriter ebeveynlik tarzını uyguluyorlar. Bu ebeveynlik yönteminde, "dediğimi yap, çünkü öyle dedim" gibi bir sürü şey var. Ebeveynler çocuğun genellikle istenmedik eylemleri yapmaya karşı korku duymasını dayatıyor. Ebeveynler tarafından oluşturulan kuralları ve ardından cezalandırma tehdidini gösteren yukarıdaki örnekler çocukların kötü gelişimine yol açan kötü çocuk davranışlarını azaltma konusunda daha fazla engel teşkil edebilir.

6. Türkiye'de Bir Göçmen Olarak Filipinli Ebeveynlik Değerleri Nelerdir?

Bu kısmı, belirli ebeveynlik değerlerinin, kültürünün ve deneyimlerinin birbiriyle nasıl ilişkili olduğunu analiz etmeyi amaçlayan Filipinli ebeveynlik değerlerinin ve kültürel uygulamalarının bir göçmen olarak nasıl korunduğunu ve Türkiye'de nasıl uygulandığını açıklamaktadır.

Filipinli göçmen ebeveynler, Türkiye'deki Filipinli göçmen ebeveynliklerinde Filipin kültürünün ve değerlerinin etkisini şiddetle dayatmaktadır. Kültürel uygulamaların ve değerlerin, çocuğun büyüme gelişimini etkileyen çevrenin bir parçası olduğu düşüncesi giderek daha fazla kabul görmektedir. Uzun yıllardır Türkiye'de olmalarına rağmen, Türkiye'deki Filipinli göçmenlerin çoğunluğu evlerinin ve yaşam tarzlarının Filipinli kaldığını, çocuklarına ebeveynlik konusunda etkili çocuk disiplini, yaşlılara saygı ve öz sorumluluk, aile bağlarının tutarlılığı, geleneksel davranış kültürü dahil olmak üzere olumlu Filipin değerlerini ve kültürünü uyguladıklarını bildirdiler.

20 ebeveyn katılımcı, ebeveynlikle ve kişisel yöntemlerle alakalı değerler veya yönergeler koydu ve bunları uyguladı. Her ebeveyn, kurallarının çocukları tarafından

takep edilmesini ve bunlara uyulmasını sağlamak için çocuklarını nasıl disipline ettiklerini tartıştı. Burada 20 Filipinli göçmen katılımcıdan seçilmiş bazı deneyimler mevcuttur. Üç çocuk annesi olan katılımcı (02-FG) Filipin kültürel değerlerini çocuklarına nasıl uyguladığını şöyle anlatıyor:

“Çocuklarım yarı Filipinli ve Türk olmalarına rağmen tam olarak Filipinli çocuklar. Saygı bizim evde kural olarak bildikleri bir şeydir. Saygı, ebeveynler olarak onlara öğrettiğimiz temel değerlerdendir. Sokağa çıkma yasağı saati gibi kuralları var. Akşam 5'ten önce eve gelmeleri gerekiyor çünkü akşam yemeğı için herkesin masada olması gerekiyor. Okuldan sonra evde olmalılar. Ve onların ev işleri var. Onlara yapacakları bir şey veriyoruz örneğın odalarını düzeltmek, evi temizlemek ve mutfakta bana rehberlik ederek yardım etmek gibi. Mümkün olduğunca zamanında uygulamalarını istediğimiz bir şey ve biz de antrenman yapıyoruz”.

Yaşlılara saygı ve itaat, ne olursa olsun, her Filipinli çocuğın bilmesi gereken güçlü değerlerdendir. Yaşlılara saygı Filipinler'de güçlü şekilde uygulanan bir gelenektir. İki çocuklu Filipinli göçmen (11-FG), disiplin ve ortak kültürel değerlerin birleşimini şu şekilde tanımlıyor:

Çocuklarıma, yaşlı akrabanın elini tutup alınına koyarak, yaşlıya olan derin saygısını ifade etmek için "MANO PO" adlı bir jest ile yaşlıları selamlamayı öğrettim. Ve bu uygulama çocuklarım tarafından Türk anneanne ve dedelerine veya Türk aile fertlerinden yaşlılara da uygulanıyor. Türkiye'de Filipinli göçmen bir ebeveyn olarak Filipin kültürü ve değerlerini böyle uyguluyorum.”

Filipinli göçmen ebeveynlerin deneyimlerini tanımlamaya dayalı olarak, çocuklarına saygıyı öğretmek Filipinli bir ebeveynlik olarak uygulaması gereken bir

şeydir. Saygı gerçekten kazanılır ve onunla korku arasında çok benzerlik vardır. Saygı, yalnızca bir aile çevresinde empoze edilmeyen, evin dışına, okula ve diğer sosyal ortamlara yayılacak olan önemli bir Filipin değeridir. Disiplin dahil, her Filipinlinin çocuklarına ebeveynlik yapmak için uyguladığı bir değerdir, çocuklarını erken yaşlarda disipline ederek onları gelecekte sorumlu bir birey haline getireceğine inanırlar.

Dokuz yaşında bir çocuğu olan başka bir Filipinli göçmen (04-FG) deneyimini şöyle ifade ediyor:

“Türkiye’de Filipinli göçmen bir ebeveyn olarak saygı benim için gerçekten önemli. Çocuğuma öğrettiğim ilk şey saygılı olmak. Çünkü saygılı ve itaatkar olmanın değerler açısından her şeyi kapsadığını biliyorum. Çocuğuma, ona öğrettiğim kültürel değerleri gösterdiğini görebiliyorum. Beni gururlandıran unutulmaz bir an oldu. Ben İslam’a dönen bir Hristiyandım, kızım İslam’ı dini olarak kabul ediyor elhamdülillah. Filipin topluluğunda çoğunluğun Hristiyan olduğu bir partiye katılırken, kızımı parti için daha uygun bulduğum şık, kısa ve açık bir elbise giymeye ikna etmeye çalıştığımda, Kızımın 'anne bu elbise dinimize uygun değil' diye cevap vermesi beni gururlandırıyor ve erken yaşta din emrine saygı duyduğunu fark ediyorum, elhamdülillah saygı sadece etkileyen bir değer değil dine saygı da dahil olmak üzere birçok yönden saygı duyuyor”.

Bu örnekler diğer Filipinli anne deneyimlerine benziyordu. Saygı, Filipinliler için önemli bir değerdir. Türk kültürel değerlerinde de gördüğümüz bir şeydir. Ancak Filipinliler için çocuklarına saygı göstermek önemli bir miras. Yukarıdaki örneğin bize gösterdiği gibi, kızı her açıdan gerçekten saygı gösteriyor. Filipinli göçmenlerin güçlü kültürel değerleri, kültürel değerleri çocuklarına uygulama konusunda ebeveyn otoritesini ve çocuk itaatini destekleyen geleneksel tutumları sergilemektedir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KÜLTÜRLER ARASI BAĞLAMDA FİLİPİNLİ GÖÇMEN EBEVEYNLİK

Bu bölümde ülkemizdeki Filipinli göçmenlerin kültürel farklılıklar üzerinden yaşadıkları ve bu durumun aileye (özellikle çocuklarına) yansımalarına değinilecektir. İki kültür arasında kalmamak için ipuçlarından oluşan alt başlıklarla Filipinli göçmenlere bir yol da işaret edilecektir.

1. Türk ve Filipinli Göçmen Ebeveynlik Arasındaki Kültürel Değerler

Farklı kültürel değerlere sahip ebeveynler, farklı ebeveynlik değerlerine ve ebeveynlik uygulamalarına sahip olabilir (He H, Usami S, Rikimaru Y ve Jiang L 2021). Göçmen ebeveynlerin kültürler arası değerlerini ve davranışlarını anlamak, kültürel etki gibi çevresel faktörlerin ebeveynlik hedefleri ve uygulamaları için nasıl bir kaynak sağladığı konusunda farkındalık gerektirir.

O'Hagan'a (1999) göre kültür, bireyin ait olduğu ırk, sınıf, grup, topluluk veya ulusun ayırt edici yaşam biçimidir (He H, Usami S, Rikimaru Y ve Jiang L 2021). Dünyanın bireysel anlayışını ve bilgisini oluşturan değer ve algılardan oluşur. Schwartz tarafından önerilen teoriye göre değerler, karakterize edilen toplumları, kültürel grupları ve bireysel ilgileri ve insan davranışlarının motivasyonunu açıklamak için kullanılabilir (Schwartz, 1990). Daha da önemlisi, değerler insan eylemlerine rehberlik eder ve kültürel değerler, bireylerin dünyaya bakış açısını şekillendirir, günlük yaşamın her yönüne nüfuz eder (He H, Usami S, Rikimaru Y ve Jiang L 2021). Kültürel değerler, eğitim ve ebeveynlik rehberi veya çocuk yetiştirme gibi şeyler için normlar veya beklentiler sağlar. Bu durum kültürel kavramsallaştırmayla sağlanır.

Kültürel kavramsallaştırmanın en yaygın yolu, 1980'lerden itibaren kolektivizm ve bireycilik sözleşmelerine odaklanmaktır (Hofstede, 1983). Bireycilik, bireylerin kendilerini sosyal veya kültürel topluluklarında diğerlerinden bağımsız olarak görme derecesini ifade eder. Bireyci kültürel değerleri daha fazla uygulayan fertlerin kendi tercihleri, yararları ve amaçları tarafından motive oldukları söylenmektedir (Hofstede, 1983; Triandis, 1995). Daha kolektivist kültürel değerlere öncelik veren bireylerin, sosyal veya kültürel grubunun normları ve değerleri tarafından motive oldukları da söylenmektedir (Markus ve Kitayama, 1991; Mann ve Cheng, 2013). Öte yandan kolektivizm, bireylerin kendilerini, kültürel veya sosyal gruplarının normları ve değerleri tarafından bağlantılı olarak görme derecesi olarak tanımlanmaktadır (Mann ve Cheng, 2013). Bu anlamda Türk kültürünü kolektivist olarak görebiliriz.

Türk kültürü kolektivist toplum olarak tanımlanmıştır. Bu, “biz”in önemli olduğu, insanların sadakat karşılığında birbirine bakan gruplara (aile ve kuruluş) ait olduğu anlamına gelir. Filipinler de aynı zamanda kolektivist bir toplum olarak kabul edilir. Bu bir aile ve gruba uzun vadeli bağlılıkla kendini gösterir. Filipinler ve Türkiye gibi Asya ülkeleri başta olmak üzere birçok doğu kültürü kolektivist kültürel değerlere sahip olarak tanımlanmaktadır. Özellikle bu ülkelerin (Filipinler ve Türkiye) temel insan bağlantılarını vurguladıkları için birbirine bağımlı oldukları söylenebilir.

Bu başlık altında, kültürel farklılıkların çocuk yetiştirmeyi nasıl etkilediği ve Filipinli göçmen ebeveynlerin Türk aile ortamlarındaki zorlukları dahil olmak üzere, Türkiye ve Filipinler arasındaki ebeveynlik kültürel değerlerinin benzerlikleri ve farklılıklarındaki Filipinli göçmen ebeveynlerin deneyimlerine odaklanıyoruz.

Görüşülen ebeveynlere göre Türk ebeveynlik kültürünü tanımlamak ve Türk ebeveynliğini genellemek kolay değildir. Türkiye kültür açısından çok zengindir ve birçok bölgesi vardır. Her bölgenin çocuk yetiştirme konusunda önemli farklılıkları bulunur. Kültürel değerler açısından, Türkiye geleneksel olarak hala muhafazakârlık ve hiyerarşi ile düşük özerklik ve eşitlikçilik gözlemleyen bir ülkedir (Schwartz, 1999). Yakın kişiler arası ilişkiler, geleneksel Türk sosyokültürel bağlamını karakterize eder. Akrabalık ve sadakate odaklanır (Aygün ve İmamoğlu, 2002).

Ülkemiz bağlamında Filipinli ve diğer göçmenler için ebeveynlik ve bazı kültürel özellikler farklı şekilde değerlendirilir. Örneğin Türk ebeveynliği arasında disiplin ve saygıyı vurgulayan karşılıklı bağımlılık ve sadakatin önemi Filipinli ebeveynlik arasında da yer almaktadır: *"Ebeveynlik sadece çocuklarınız için değerleri korumakla ilgili değildir, aynı zamanda çocuğunuza bu değerleri başkalarıyla da uyguladığınızı göstermekle ilgilidir"* (20-FG). Altı yaşında kızı, komşu çocukları tarafından fiziksel şiddete uğrayan Filipinli göçmen (07-FG) bir ebeveyne kulak verelim:

"İlk başlarda kızımın zorbalığa uğramasından çok korkuyordum. Bir keresinde, kafasına darbe almış, bir keresinde de oyun arkadaşları gitmesini istediği için eve erken dönmüş, bir başka sefer oyun arkadaşları oyuncaklarına dokunmamasını istemiş. Benim ve çocuğum için bu zorlu bir süreçti tabii sonrasında yavaş yavaş normaleşti. Çünkü çocuklar arasında fiziksel olarak incinmek yaygın birşeydir. Bu çocukların annelerinin, çocuklarının kötü alışkanlıklarına göz yumduğunu anladım".

Filipinli göçmen ebeveynler, kızlarının diğer çocukların olumsuz davranışları tarafından nasıl fiziksel olarak nasıl zarar gördüğünü anlatıyor. Bir göçmen olarak, kızı için zorlu kısmın bir arkadaş çevresi tarafından kabul edilmesi olduğunu belirtiyor.

Disiplin sorunu, çocuğun davranışı diğer çocuklar tarafından manipüle edildiğinde ortaya çıkar. Filipinliler, ebeveynlerin çocukları üzerinde mutlak kontrole sahip olmaları gerektiğine ve bunun dünyadaki birçok yetişkin tarafından paylaşıldığına inanıyor.

Hemen hemen aynı deneyim bir başka Filipinli göçmen (08-FG) kızının başına geldi.

Kızımı odaya getiriyorum ve ona büyük tavsiyelerle iyice vaaz ediyorum. Ama sonra, sadece kızımı düzeltmemin işe yaramayacağını anladım. İlk başta, diğer çocuklarla oynadığı zaman konuşmaktan korktum. Eskiden "onlardan uzak dur, onlarla oynama derdim" ama işe yaramadığını fark ettiğimde, kopyalamaya devam ediyor çünkü diğer çocukların doğru davranışlar sergilediğini ve yanlış bir şey yapmadığını düşünüyor. Bir keresinde onu odada uyurken yakaladım ve kapıyı açtığımda, kızımın oyun arkadaşları tarafından boğazının sıkıldığını ve kızımın canı yanarak kendini korumaya çalışırken uykusundan uyandığını gördüm ve bunun ciddi bir şekilde durdurmam gereken bir şey olduğunu anladım. Ben de çocuğu salona çekiyorum, sonra çocuğun annesi gördü ve şaşırıldı ne olduğunu sordu ve "uy canım benim ne oldu? Çocuğuna bilmeden benim çocuğuma agresif davranıyor" dedi. Ve hemen, "Çocuğunuz çocuğumun boğazını sıkıyor ve bu iyi değil" diye cevap verdim.

Bu, Filipinli göçmen ebeveynin, çocukların oyun arkadaşları arasındaki çatışma sorunlarını nasıl yönettiğini göstermektedir. Çatışma yönetimi Filipinli yarı Türk çocuklarla Türk çocuklar arasındaki birincil sorun olarak tanımlandı. Türk ebeveynlik tarzı izin verici ebeveynlik olarak tanımlandı, ebeveynler daha az rehberlik ve disiplin değerleri ile daha fazla sevgi gösterme eğilimindeydiler. Türk çocukları anneye bağlanma açısından daha bağımlıdır. Yukarıdaki Filipin deneyimi bize, Filipinli annelerin,

çocukları disipline etmenin etkili yollarını sadece kendi çocuklarına değil aynı zamanda diğer çocuklara da uygulayarak her iki tarafı da disipline ettiğini gösteriyor. Bu bize Filipinli ebeveynliğin çocukları eğitmek ve disipline etmek konusunda sıkı sıkıya bağlı olduğunu söylüyor.

On yaşında çocuğu olan Filipinli göçmen (15-FG), Türk ebeveynliğini izin verici bir ebeveynlik türü olarak tanımlıyor:

Türk aile ortamında ve ebeveynlik yaptığım yerde, çocuklara disiplin ya da duygu düzenleme, öz düzenleme ve öz denetimi atama konusunda çok fazla özgürlük veriliyor. Türk kayınvalidem 'çocuklar çocuktur' diyor, ve onlara bir çocuk gibi davranılması gerektiğini söylüyor. Ve bu, çok az yönerge ve kuralın olduğu ve genellikle bir ebeveyn figüründen çok bir arkadaş gibi olduğu izin verici ebeveynlik türünü ortaya koyuyor. Evet, Türk ve Filipinli ebeveynlik arasında benzerliklerimiz var. Bu benzerliğe aile bağları, aile yakınlığı, aile ilişkileri, aile değerleri ve aile bağlılığı açısından sahibiz. Çocuklarımızın kuzenleri, amcaları ve teyzeleri ile iyi ilişkiler içinde ya da yüksek derecede bağlı olarak yetişmelerini istediğimiz gibi mümkün olduğunca benzerlikler olduğunu düşünüyorum ve bunun Türk ve Filipinli ebeveynlik arasındaki bir numaralı benzerlik olduğuna inanıyorum.

Filipinli göçmen ebeveynin Türk ebeveynlik tanımına göre, tüm Türk ebeveynlikleri benzer değildir. Genellikle Türk ebeveynlik, çocuğun bağımsız olmaktan çok bağımlı olduğu, müsamahakâr bir ebeveynlik türü uygulamaktadır. Bununla birlikte, bu karakteristik değerler genellikle kişisel gelişimin olumsuz bir yönü olarak kavramsallaştırılmıştır. Türk ve Filipinli ebeveynlik arasındaki benzerlikler, her iki kültürün de yakın aile akrabalığına değer vermesidir. Burada aile ilişkisi, Filipinli ve Türk

ebeveynlik tarafından gözlemlenen önemli bir değerdir. Türkiye ile Filipinli ebeveynlik arasındaki farklar disiplin açısından benzersiz miydi? Katılımcıların önceki deneyimlerinde açıkça ifade edilen Filipinli ebeveyn, çocukları disipline etmede oldukça katıdır, bunun arkasında kuralların bir sonucu vardır.

10 yaşında çocuğu olan Filipinli göçmenlerden biri (02-FG) düşüncesini paylaşıyor:

Türk ve Filipinli ebeveynlik arasındaki fark, çocuklarımızı nasıl disipline ettiğimizdir. Filipinli ebeveynlik çocukları fiziksel ceza ile cezalandırabilir ancak Türkiye'de ceza konusunda oldukça katılar ve fiziksel ceza veremeyecekleri bir yasa var. Çocuğumu terbiye ettiğimde onlara susmaları ve karşılık vermemeleri öğretiliyordu ama Türk çocukları, yaramazlık yaptıklarında genellikle annelerinin gözüne bakarak karşılık veriyorlar veya yüksek ses ile bağıryorlar.

Türk ve Filipinli ebeveynlikler karşılaştırıldığında, Filipin (02-FG) ebeveynliğinin Türk ebeveynliğine kıyasla daha katı bulunduğunu bildirdi. Özellikle ebeveynlik ve aile dinamiklerinin çocukların gelişimini nasıl şekillendirdiği konusunda Filipinli çocuklar çatışmalardan kaçınarak daha fazla saygı gösteriyorlar.

Bununla birlikte, deneyimlerinden dolayı, bazı ebeveynlerin disipline ilişkin inançları sarsıldı. Fiziksel ceza olmaksızın disiplin alternatif bir önlem olarak kullanılır. Sonuçları sözlü olarak açıklamak ve sonuç vermede farklı seçenekleri değerlendirmek, Türkiye'deki katı fiziksel ceza yasası nedeniyle geleneksel olarak Türkiye'deki Filipinli göçmenler tarafından kullanılmaktadır.

Kolektivist kültürel değerler altında hem Türk hem de Filipinliler güçlü aile ilişkilerine sahiptir ve bu şekilde birbirine bağımlı olmak için ailenin temel bağlantısını

vurgularlar. Filipinli göçmen ebeveynlik değerlerinin sonucu olarak, Filipinlilerin katı disiplin uygulamaları ve çocukları bağımsız olmaya teşvik etmeleri ve çocukları dünyayı bir ağ ilişkisi olarak görmeleri ve entegre Filipin kültürünün bir parçası olarak saygı göstermeleri için eğitmeleri daha olasıdır.

2. Filipinli Göçmenlerin Çocukların Gelişiminin Farklı Aşamaları

Çocukların büyümesi, bebeklikten yürümeye başlayan çocukluğa geçiş, okul öncesi ve orta çocukluk gelişimi açısından önemlidir. Bu, bir çocuğun gelişimindeki önemli miktarda büyüme veya değişiktir. Ebeveynlerin bu aşamaların farkında olmaları ve başlarına gelen değişikliklerin farkında olmaları gerekir. Çocukların büyümesiyle ilgilenmek çok önemli bir kısımdır. Bir bina inşa etmenin analogisi gibidir. Binanın geri kalanının uzun yıllar boyunca uzun ve güçlü durabilmesi için sağlam malzemelere ve temele sahip olduğundan emin olmalısınız. Nihayetinde ebeveynler, çocukluk dönemlerinde değerlerini, becerilerini ve güvenliğini etkileyerek sağlam bir çocuğun büyümesinden sorumlu olacaklardır.

Ebeveynlik stratejileri, özellikle göçmen ebeveynlik için farklı durumlarda farklı şekillerde olabilir. Filipinli göçmen ebeveynlik için, özellikle Türkiye'de, disiplin stratejileri, kültürler arası değerler ve çocukların eğitimi dahil olmak üzere çocukların büyümesiyle sıkı bir şekilde bağlantılı olabilir. Yaşlılara saygının önemli olduğu ve değerleri tanıtmanın etkili bir yolu olduğu kültürlerde, eğitim bir yaşam boyu başarı kaynağıdır.

Filipinli göçmen annelerin yüzde 75'i, özellikle bu mevcut covid-19 pandemisi sırasında çocuklarının olgunluk, kişisel faktörler ve diğer büyüme gelişim sorunları gibi

problemlerle karşılaşılıyor. Burada, çocuklarının büyüme gelişimi ile ilgilenen Filipinli göçmen annelerin bazı seçilmiş deneyimleri paylaşılacaktır.

Yedi yaşında bir çocuğa sahip olan Filipinli göçmen (04-FG) bir anne, gelişimsel ruh geçmişi ile deneyimini, olgunlaşma, birlikte ebeveynlik, sosyal ve kişilik faktörleri ve manevi uygulamalar dahil olmak üzere çocuğunun büyüme aşamalarıyla ilgilenerek açıkladı:

Şahsen kendi durumumda, psikiyatri geçmişim var. Örneğin, fiziksel veya psikolojik sağlık açısından, kızımın vücut kitle indeksini kontrol ediyorum (BMI- bir insan fiziksel uygunluğunun sağlanması için tasarlanmış bir fiziksel uygunluk ölçüsüdür. Bireylerin kilolarını boylarına göre değerlendirmek için standart metriktir). Ayrıca, o belirli aşamada doğru şeyi yaptığından emin olmak için her aşama için gelişimsel dönüm noktasını kontrol ettim. Mesela onun için sadece yedi yaşında ve bunu gadget'lar ve tabletler gibi teknolojilere maruz bırakılmasına gerçekten izin vermiyoruz. Filipinler'de eskiden sadece öğrenme amaçlı tabletleri vardı ve biz hala onu izliyoruz, sanki o tablet izlerken elleri kağıt tutmak gibi bir şeyle meşgul olmalı, gelişimsel kilometre taşının aktif olabilmesi için motor becerilerini geliştirmeli. Bu nedenle, çocuk bir gadget'a büyük eğilimler taşıyorsa, motor becerileri gelişmeyecektir. Ve her çocuğun gelişim aşaması için gelişimsel kilometre taşı konusunda özelim.

Filipinli göçmenlerin bir ebeveyn olarak deneyimi ve kızlarının büyümesinin farklı aşamaları ile geçmişinin yardımıyla gelişim psikolojisi olarak ilgilenmek ve vücut kitle endeksi yöntemi, kızının büyümesini izlemek için yardımcı bir araçtır. Bu teknoloji neslinde, dijital medya bağımlılığına yol açan uzun süreli maruz kalma ile çocuk yetiştirmenin zorluklarından, duygusal düzenleme ve dikkat eksikliği ile ilgili zorluklar

da dahil olmak üzere davranışsal ve zayıf büyüme sorunları, ebeveynin kendini geliştirme eğiliminde olduğunu göstermektedir.

Görüşülen Filipinli göçmenlerin % 65'i, çocukların büyümesi ve ergenliği ile ilgili olarak çocukların gelişiminde benzer zorluklarla karşı karşıyadır. Ergenlik, çocukların gelişimi için büyük değişikliklerin olduğu bir dönemdir. Diğer fiziksel değişiklikler ve gelişmeler çocukların davranışlarını ve sosyal becerilerini gerçekten etkiler. Filipinli göçmenlerden (15-FG), ergenlik büyümesiyle ilgili deneyimlerini paylaşan iki erkek çocuk annesi şunları söyledi:

Filipinli bir göçmen ebeveyn olarak, ben ve çocuklarım dışarıda faaliyetlerde bulunmayı seviyoruz ancak zaman geçtikçe büyüme zorlukları gerçek oluyor. Oğlumun yaşadığı ergenlik sorunları bir anne olarak beni etkiliyor. Bir zamanlar açık havada aktif bir çocuktü ve şimdi içe dönük. Ona odada fazla kalmamasını ve kendini bilgisayara maruz bırakmamasını söyledim. Nasıl görüldüğüne daha çok odaklanmaya başlıyor, Filipinli tenli olduğu için görünüşünü diğer beyaz Türk erkekleriyle karşılaştırıp, kendini onlar gibi görmüyor.

Birçok çocuk ergenlik döneminde meydana gelen değişiklikleri yaşar. Filipinli göçmen tarafından yukarıda paylaşılan deneyim, oğlundaki davranış değişikliklerini ve zayıf sosyal becerileri yaşıyor. Çocuklar bedenlerinin değiştiğini gözlemledikçe birçok çocuk yeni ve tanıdık olmayan bir dizi sosyal deneyim yaşar. Fiziksel değişiklikler, yeni duygusal deneyimlerin temeli haline gelir. Ebeveynlerin, çocuklarının bu dönemde daha duygusal, huysuz ve sinirli hale geldiğini fark etmeleri yaygındır.

i. yaşında bir kızı olan Filipinli göçmen (20-FG), sevdiklerinin sağlığını güvence altına alabilecekleri tek yerin evi olduğu bu mevcut salgında zorluklarla karşı karşıya olduklarını bildiriyor:

Bu salgında ve karantinada kızımın sağlığını özellikle zihinsel ve duygusal olarak gerçekten güvence altına alıyoruz ve bütün dersler çevrimiçi olarak yapılıyor. Bu sebeple dışadönük olması zor, arkadaşlarını ve sınıf arkadaşını sanal olarak görmek onun için yeterli değil. Ve bir keresinde şöyle dedi:

Kız: Anne sana bir şey söylemem lazım.

Ben: Tabi buyur.

Kız: Kuzenlerimi çok seviyorum ama diğer çocuklar ile de görüşmem lazım (sınıf arkadaşları). Arkadaş edinmeliyim.

Anne: (Gülümserken şok içerisinde) Babanla konuşup ne yapabileceğimize bir bakalım.

Sana söz veremem ama bakacağız eğer okullar açılırsa gitmene izin veririz.

Kız: Tamam, tamam anne bu çok hoşuma gitti çok teşekkür ederim.

Bu mevcut pandemide, birçok çocuk “kapalı kapılar kuralından” boğulma yaşıyor. Filipinli bir göçmen annenin yukarıda paylaşılan deneyimi dâhil. Covid-19 pandemisi, yalnızca virüs enfeksiyonuna maruz kalma yoluyla genel sağlık ve çocukların büyüme gelişimini etkilemekle kalmadı aynı zamanda Covid-19 için önerilen sosyal hapsedme yoluyla da etkili oldu. Salgın sırasında çocukların fiziksel ve zihinsel sağlığını etkileyen izolasyon, azaltılmış sosyal yaşam, fiziksel aktiviteler, okulun kapanması, evde yeni rutin uyumsuzluğa maruz kalma, sağlıksız beslenme ve aşırı ekran kullanımı gibi unsurlar ön plana çıktı.

Çocukların büyümesinde ebeveynlerin çocuklarla ilişkisi -özellikle de baba ilişkisi-, çocukların sağlıklı gelişimini sağlamak için hayati öneme sahiptir. Türkiye'de büyük olasılıkla anne, çocuklarla babadan daha uzun süre evde kalıyor. Erkek, baba olmanın sorumluluğu nedeniyle geçimini sağlamak için evde kalamıyor. Dolayısıyla baba-çocuk ilişkisi çoğunlukla anne-çocuk ilişkisinden daha azdır. Filipinli göçmen (11-FG), daha az bağlı bir babayla kızının büyüme zorluklarından biri olarak birlikte ebeveynlik ile nasıl başa çıktığını şöyle anlatmıştır:

Ne hissettiği hakkında konuşmasına izin verdik. Ve ona sağladığımız tüm aktiviteleri izleyebildiğim tam zamanlı bir anneyim. Eş-ebeveynlik için babanın çalışması kiritik bir öneme sahip ve özellikle Filipinler'de de yaygın olan evde biz kadınların olmasıdır. Bu yüzden ne zaman bir şey satın alsak kızımıza babasının geçimimizi sağlamak için çok çalıştığını ve bu yüzden minnettar olmamız gerektiğini anlatıyorum. Bu durumda kocam bir gün boyunca evde olmama eğilimi olduğu için baba çocuk ilişkisinin gelişeceğine inanyorum. Fikri enjekte etmeseydim, çocuk ve baba ilişkisi ile ortak ebeveynlik arasında mesafe yaratacaktı. Bu, çocuğumun babasının onu sevdiğini anlamasına yardımcı oluyor.”

Aileler, çocuklarının gelişimine zaman, enerji ve sevgi harcadıklarında çocuklar üzerinde olumlu büyüme görülür. Aileler çocukları istismar ettiğinde veya ihmal ettiğinde, sosyal becerileri zayıf olan bireyler haline gelirler.

Birlikte ebeveynlik, çocukların büyümesi üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Anne ve babanın temel rolleri aynı değildir. Bir babanın çocukların büyümesine katılımı, sosyal ilişkilerde önemli miktarda güven ve özsaygıyı artırır. Baba ve çocuk arasındaki bağ, çocuğun duygusal ve sosyal gelişimi üzerinde önemli bir etkiye sahiptir. Bu

bağlanma etkisinden çocuklar, duygu ve davranışlarını nasıl düzenleyeceğini öğrenirler. Sonuç olarak, babaların katılımıyla büyüyen çocuklar çevrelerindeki dünyayı daha rahat keşfederler, özdenetim ve toplum yanlısı davranış sergileme olasılıkları daha yüksek olur. Babalık rolüne ilişkin pek çok çalışma, cesaretlendirmenin görev dağılımının daha erkeksi tarafında olduğunu ve babanın temel görevinin, çocuğun giderek daha fazla yeterlilik geliştirmesi için cesaretlendirilmesine yönelik bir gözle keşfetmenin gerçekleşebileceği sınırlı bir ortam yaratmak olduğunu bildirmektedir.

Babalıl davranışına ek olarak dini inançlar ve uygulamalar da ebeveynlik yaklaşımlarını derinden etkileme potansiyeline sahiptir. Din, ebeveynliğin birçok yönü üzerinde artan bir etkiye sahiptir. % 90'ının çoğunluğu, ebeveynlik rehberi olarak dini uygulayan Filipinli göçmenlerle görüştim. Görüşülen bazı genç ebeveynlerin %10'u ebeveynliğin temeli olarak dini katı bir şekilde uygulamasa da, dinin bir güç olmak değil, seçmek olduğunu iddia ettiler. 2 çocuklu Filipinli göçmen (06-FG) ebeveynleri, Müslüman olarak ancak İslam'ı tam anlamıyla uygulamayan görüşlerini şu şekilde paylaştı:

Müslümanım diyebilirim ama uygulamıyorum ve bu utanç verici ama aklımda çocuğuma örnek olmayı ve dinlerini ilk öğrendikleri kişi olmayı çok isterim.

Ayrıca ebeveynlikte dinin önemine de değinerek şunları söyledi:

Ebeveynlik uygulamalarımda, çocuklarıma karşı nazik olmak gibi temel dini değerlerimle uyumlu olduğuna inanıyorum. Bunun da bir tür İslami değer olduğunu düşünüyorum ve bu anlamda belki de dinin ebeveynliğimi bu şekilde etkilediğini düşünüyorum. Ama bilinçli olarak ebeveynliğimin temeli olarak dini düşünmüyorum daha çok ebeveynlik literatürüne odaklanıyorum.

Müslüman olup İslam'ı yaşamadığının belirtilmesi bireysel bir inanç ilkesi olduğundan ve Filipinli göçmenin yukarıdaki deneyimlerine dayanarak, nezaket öğretmenin sadece dinde olmadığına inandığı için, sosyal bilimler bilgisini temel alarak kaliteli bir çocuk yetiştirmek için yararlı bir ebeveynlik kaynağı olabilir.

ii. yaşında çocuğu olan bir anne Filipinli göçmen (19-FG), düşüncesini ve uygulamalarını paylaşarak dinin ebeveynliğin önemli bir parçası olarak gördüğünü belirtti:

Çocuğumuza büyüme gelişimini sağlamanın temeli olarak dini veya manevi uygulamaları dâhil etmek pazarlık konusu değildir. Özellikle burada Türkiye'de muhafazakâr ve modern bir Türk yaşam tarzı görüyorum. Ama ben ve kocam, İncamızı uygulayarak yaşamayı seçiyoruz. Bu yüzden Kuran okumasını, peygamberin hayatını ve dualarını öğrenmesini ve İslam'ın yaşam değerlerimize rehberlik eden ve çocuklarımıza disiplini aşıl原因an uygulama dinimiz olduğundan emin oluyoruz. Ben ve kocam, erken yaşta manevi uygulamanın tutarlılığı konusunda anlaştık. Bunu yapıyoruz çünkü inanıyorum ki erken yaşta başlamasak, hayatının sonraki dönemlerinde bu daha da zor olacaktır.

Dini uygulamak, özellikle Müslümanlar için bir yaşam biçimidir. Din ve dindarlık, görüşülen katılımcılar tarafından sadece toplumun genel bir inancına ait olma inancına sahip olmaktan ve sadece dini faaliyetlerde bulunmaya kadar farklı şekillerde yorumlanmıştır. Bu nedenle ebeveynin, çocukların inanç kimliğini şekillendirmede ve onları dini görevlerle meşgul etmede önemli bir rolü vardır. Ayrıca din, çeşitli kültür ve ülkelerde ebeveynliği nasıl etkilediğini incelemek için oldukça ilginç bir değişkendir.

Erken yaşlardaki çocuklar, yukarıda belirtilen faktörlerden büyük ölçüde etkilenen hızlı bir büyüme ve gelişme yaşarlar. Ebeveynlerin, çocuklarının büyümesinin farklı faktörlerini ne kadar çok ele alıp anlamaları ve bunlara aşına olmaları, ebeveynlerin çocuklarının davranışlarını bağlam içine koymalarına ve daha doğru bir şekilde değerlendirmelerine yardımcı olur ve bu nedenle ebeveynlerin ebeveynliği daha etkili hale gelir.

3. Filipinli Göçmen Ebeveynlerin Çocukların Hedefleri Ve Başarıları İle İlgili Beklentileri

Kanaatimizce Filipinli göçmen ebeveynler, Filipinlilerin kültürü ve değerleri ile ailelerine bakma ve koruma biçimleri nedeniyle diğer yabancı ebeveynlere göre daha disiplinlidir. Tüm ebeveynler, çocuklarının geleceği için en iyisini ister. Bu nedenle çoğu ebeveyn, onlar için en iyisini verebilmelerini sağlamak için her şeyi yapar. Filipinli göçmen ebeveynler yaşlansalar ve hayatta yeni zorluklarla yüzleşmeye hazır olsalar bile onlar için neyin iyi olduğuna karar veriyorlar. Ancak yine de Filipinli ebeveynler, çocuklarının kararlarının her zaman arkasındalar ve seçecekleri kariyer ne olursa olsun manevi destek veriyorlar. Tüm ebeveynler için en ödüllendirici kısım, çocukların başarılarına, iyi durumlarına, başarılı kariyerlerine, iyi tutumlarına ve hayata olumlu bakışlarına tanık olmaktır.

Görüşülen Filipinli göçmen ebeveynlerin çoğunluğu (% 90), ebeveynlerin yükümlülüğünün, çocuklarına hayattaki hedeflerine ulaşmaları için rehberlik etmek ve çocuklarının bir gün belirli yüksek pozisyonlara ulaşmasını beklemek gibi ağır bir beklenti olmadan iyi bir vatandaş olmak olduğunu bildirdi. Filipinliler için aile, her şeydir, hayatlarının merkezinde ve onlar için en önemli şeydir. 13 yaşında bir çocuk annesi olan Filipinli göçmen (15-FG) konuyla ilgili şunları paylaştı:

Çocuğumun bir ebeveyni olarak çocuğumuzdan beklentiler olması normal sanırım. Çocuğuma öğrettiklerim ve benden öğrendiği iyi şeyleri özellikle de ihtiyacı olan biriyle paylaşmayı öğrenmesini bekliyorum.

Filipinli göçmen anne, beklentisinin normal olduğunu ve beklentinin bir parçası olarak çocuklara yönelik ilgi ve sevgi dolu tavrını çocuğuyla paylaşıyor. Bu çocuklar için bir güvenlik işaretidir. Başka bir Filipinli göçmen (12-FG), çocuğunun beklentisi ve hedefi hakkındaki düşüncelerini şu sözlerle paylaştı:

İslam ile ilgili bir şey dışında maddi bir beklentimiz yok. Dini farzları ve güzel huyu muhafaza edildiği müddetçe ilerde ne yapmak istiyorsa yapsın, şu anda önemli olan bu, daha büyük bir beklenti yok.”

Çocuklardan saygı ve itaat talep etmek, onların çocukları üzerinde bir ebeveyn yetkisidir. İyi bir karaktere sahip olmak ve Allah korkusu (12-FG) Filipinli annenin çocuğuna yönelik temel kaygılarından ve beklentilerinden biridir. Filipinli ebeveynlerin çoğu çocuklarından yüksek sonuçlar beklemiyor. Haklarına saygı duymak ve onlara rehberlik etmek, çocuklara mutlu bir yaşam sağlamanın bir yoludur.

Ancak Filipinler'deki çoğu Filipinli ebeveynin yüksek beklentileri var ve özellikle çocukların eğitiminde büyük yatırımlara sahipler. Ülkenin hâkim sorunu olan yoksulluk nedeniyle, aile yoksulluğunu ortadan kaldırmak için eğitim temel hedeftir. Ve gelecekte kaliteli ve yüksek ücretli işlere erişmek için çocuklarını okula göndermek ve yüksek bir dereceye sahip olmak her Filipinli ebeveyn için bir uygulama veya kültür haline geliyor. Ancak bu Filipinli göçmen vakalarında, çocuklarından daha yüksek bir beklentiden söz edilmiyor. Yurtdışındaki ve Filipinler'deki yaşamı karşılaştırdığımızda, Filipinli göçmenler rahat bir yaşam kalitesine sahipler, yoksulluk asıl sorun değil. Filipinli göçmen

çocukların baskısı, Filipinler'de kötü hayat yaşayan Filipinli çocuklara kıyasla ailenin ekonomik durumunu omuzlamak zorunda değil.

15 yaşında bir çocuğun annesi olan Filipinli bir Göçmen (20-FG), borçluluk veya “UTANG NA LOOB”, çocukların ebeveynlerini desteklemelerinin beklendiği veya hayatta başarılı olamamış bir aile üyesinin ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlü olduğunu ve bunun Filipin kültürünün bir parçası olduğundan bahsetti.

Bir ebeveyn olarak, çocuğumun hayalini kurduğu hedefe elimden gelenin en iyisini yapmak için yetiştirmek benim sorumluluğum. Kızımdan bu iyiliği bana geri vermesini istediğimi veya buna mecbur bıraktığımı göremiyorum. Bana para vermemeyi seçerse veya beklentimi karşılayamazsa onu daha az sevmeyeceğim, yargılamayacağım ya da azarlamayacağım. Benim için zor kazanılan parayla istediğini yapabilir. Bize bir şey vermek için inisiyatif alırsa, bunun için ona sonsuza kadar teşekkür edeceğiz ve yapmazsa, ona karşı hiçbir şey kullanmayacağım. Bir anne olarak, bana ihtiyacı olduğunda burada olacağım. Benim sorumluluğum sadece kocam ve kızım için orada olmak.

Filipinli göçmenlerin yurt dışındaki yaşamları ile birlikte borçluluk kavramına müsamaha gösterilmemektedir. Ebeveyn, çocuklarının gelecekteki başarısına bağımlı olmaktansa bağımsız olmaktan gurur duyar. Bu Filipinli ailelerde ve topluluklarda yerleşik bir kültürel özelliktir. Çocukların yaşlarına rağmen, ebeveynler çocuklarına her türlü yardımda bulunmaya isteklidirler.

Filipinlilerin çoğunluğu, çocukların ebeveynlerine yaşlılıklarında yerine getirmesi beklenen bir şükran borcu olduğu “utang na loob” kavramını uyguluyor. Ve bu kavram genellikle yaşlı ebeveynlerin ihtiyacını desteklemek için kadın aile üyeleri

tarafından uygulanmaktadır. Ebeveynler, çocuklarına ömür boyu destek sağlarlar. Karşılığında, ebeveynlere veya ailedeki yaşlılara saygı ve bakım sağlarlar. “Utang na loob” veya borçluluktaki normatif özellikler, evlada dindarlık veya ana babaya, yaşlılara karşı saygılı ve özenli davranışla iyi uyum sağlar. Evlada dindarlık aynı zamanda bir karşılık verme, şükran gösterme ve zorluklardan geçen ana-babaya nezaket gösterme yükümlülüğü veya çocukların iyiliği için “Pagmamalasakit” fedakarlık biçimidir.

4. Türkiye'deki Başarılı Bir Göçmen Ebeveyn Olma Önerileri

Başarılı göçmen ebeveyn olmanın her zaman bir yolu vardır. Her ebeveyn, çocuğunun başarılı olmasını ve çocuklarının iyi davranışların edinmesini ister. “Başarı en çok çalışanlara gelir” fikri, ebeveynlerin çocuk yetiştirme konusundaki motivasyonlarının kaynağıdır. Ebeveynlerin çoğu, çocuk yetiştirme ve ebeveynliğin amacının, çocukların başarılı toplum üyeleri olmalarına yardımcı olmak olduğu konusunda hemfikirdir. Tüm ebeveynlerin, çocuklarının geleceği hakkında endişelendikleri anlar vardır. Birçok evrensel ebeveynlik sorunu vardır ve iki farklı kültür söz konusu olduğunda bu sorunlar artmaktadır.

Ebeveynliği iki kültürde başarılı kılmak çok fazla süreç ve hoşgörü gerektirir. Ve o hoşgörü bulmak evlilikteki aşkın bir parçasıdır (Ümran's, 1992). Görüşülen Filipinli göçmen annelerin hepsi evliliklerini başarılı olarak (% 100) kategorize ettiler. Kocalarının evliliklerinin başarısına yaptığı katkıyı takdir ettiler ve kocanın başarılı ebeveynlik konusunda uzlaşmaya istekli olduğunu vurguladılar. Zira ortak kanı iki kültürde ebeveynlikte başarılı olmak iki tarafın işbirliğini gerektirir. *“Yabancı eşle net ebeveynlik ve ortak evlilik hedeflerine sahip olmak, kültürel stres faktörlerinin veya kültürel zorlukların üstesinden gelmenize yardımcı olabilir. Çünkü her zaman geri*

dönme, vaatlerinize bağlı kalmak ve başarılı ebeveynler olmak için hedefleriniz vardır”.

Bu alıntı, Filipinli göçmen eşlerin farklı kültürel kelimelelere rağmen başarılı ebeveynlik elde etmek için toplu ve sistematik olarak düşündüklerini göstermektedir. İki kültürde ebeveynliğin başarısının hem karı-koca hem de ekip çalışması gerektirdiğinin farkındalar. Filipinli göçmen eş, ebeveynlikteki rollerini kocaları kadar eşit derecede önemli görür ve ebeveynliğin sadece kadının görevleri olmadığını, her iki tarafın da uzlaşmasını gerektirdiğini kabul etti.

4.1. İletişim

Dil yeterliliği göçmen entegrasyonunun anahtarıdır. Kültürün benimsenme sürecini kolaylaştırır ve iş olanaklarını artırır, siyasal katılımı da içeren sosyal faaliyetleri kolaylaştırır. Yabancı dil öğrenmek, çocuklar için yaşamlarının geri kalanında faydalı olabilecek deneyimdir. Dil, kültürle iyi bir bağlantı sağlar ve kültürel zenginlik, çocukları bir şekilde daha küresel vatandaş yapacaktır. “Kültürden zevk alabilmek için dili konuşmamız, bir arkadaş edinebilmemiz ve toplumun bir parçası hissedebilmemiz için göçmenlerin dili öncelikli olarak öğrenmeleri gerekiyor”. Filipinli bir göçmen anneden gelen bu alıntı ile topluluğun bir parçası olmanın anahtarı iletişimi ve dili öğrenme ile gerçekleşir. Bu fikir hem göçmen ebeveynleri hem de çocukların ikinci dil öğrenmenin önemine ilişkin tutumlarını etkileyebilir.

4.2. Rol Model Olmak

Çocuklara iyi örnek olmak önemli bir eylemdir. Doğru değerleri aşlamak özellikle yurt dışında yaşayarak aşırı bağımlı hale gelmemelerini sağlamanın bir yoludur. Bazı çocuklar sizin öğrettiğinizden bir şey öğrenmezler ama davranışlarınızdan öğrenebilirler. Bu alıntı, her ebeveyne derin bir anlam verir. Ve başarılı bir ebeveynlik için

söylediklerine değil davranışlarına da dikkat etmelidirler. Bir rol model olarak ebeveyn, çocukları için ilk etkili kişidir.

Olumlu ilişki, öğrenmenin önemi, saygı duyma ve hata kabul etme sorumluluğunu alma, çocuklara rol model olma yolunda bir adımdır. Olumlu ilişki, ilk eğitim alanıdır. Ebeveynler ve aile üyeleri genellikle ilişkiler açısından en güçlü etkiye sahiptir ve Filipinli göçmen ailelerde de bu konuda sıkıntı görmedik. Örneğin, onları aile tartışmasına dahil etmek, özellikle birlikte çalışırken ilişkinin nasıl işlediğini anlamaları için iyi bir yoldur. Öğrenmenin önemi, çocukların geleceği için olumlu bir bakış açısı sağlar, çocukları keşfetme ve öğrenme sürecine değer verecek şekilde eğitmek için olumlu bir yaklaşım gerektirir. Başta çocuklara olmak üzere başkalarına saygı göstermek ve ortaya çıkan sorunu ya da çatışmayı sadece sinirlenip üzülme yerine çözmeye çalışmak, onlara saygı duymanın ve sorun çözmenin ilişki adına önemli olduğunu gösterecektir. Kendi hatalarının sorumluluğunu alırken, basitçe kendi hatalarını açıkça kabul etmek ve bunun nasıl düzeltilebileceği hakkında konuşmak çocuğa kendi eylemlerinden nasıl sorumlu olacağını gösterecektir. Ayrıca onlara hata yapmanın normal olduğunu ve her zaman hatadan geri dönüşü olduğunu öğretir.

4.3. Fırsatlar

Başka bir ülkede yaşamak, hayatı her zamankinden daha fazla yeniden inşa etmeniz gerektiği anlamına gelir. Yeni çevre ile birlikte yeni kültürel değerler öğrenme, fırsatlar, potansiyel arkadaşlıklar ve beklenmedik sorunlar karşınıza gelir. Yeni kültürün parçası, tartışılmaz kültürünüzle çelişmedikçe, ona uyum sağlamak gerekir. Diğer kültürlerle uyum sağlama ve diğer kültürlerle açık olma fikri, başka bir ülkede yaşarken, yaşadığınız ülkenin sizin kültürünüzde olmayan ve yaşamdaki ilkenizi etkilemeyen belirli kültürel

uygulamaları varsa, gelişmeyi kabul etmek ve kültürler arası yaşamı keşfetmeye çalışmak özellikle çocuklar için hayatı kolaylaştırır.

Göçten sonra, bazı ebeveynlik kültürel stratejileri artık geçerli olmayabilir. Çocuklar, anne babalarının, arkadaşlarının anne babalarından ya da televizyonda gördükleri anne babalarından ne kadar farklı olduğunu fark edebilirler ve anne babaları geleneksel anavatan kültürünü uygularken kendilerini stresli ya da rahatsız hissederler. Yeni kültürel bağlama daha uyumlu olmak ve ebeveynlik stratejilerinizde esnek olmak bu noktada önemli görünmektedir. Zira farklı kültürlerde incelemeye ve öğrenmeye değer ebeveynlik uygulamaları vardır.

İki kültürlü ebeveynlikte en çok tartışılan konu, bir çocuğun iki farklı kültüre ne kadar maruz kalması ve bu kültürlerle beslenmesi gerektiğidir. Bu bağlamda çocukların ve ebeveynlerin bir taraftan kendi kendine yeterliliği vurgularken diğer yandan parçası oldukları gruba bağımlılığını vurgulamaları muhtemelen en doğru çözüm olmaktadır

SONUÇ

Bu tezde aşağıdaki sorulara cevap aranmıştır:

- Türkiye'de Filipinli gçmen ebeveyn olmak nasıl bir şey?

Türkiye'deki Filipinli ebeveynler, benzersiz bir kültürler arası uyumdan geçen gçmen bir ebeveyn olarak ortak bir duyguyu paylaştılar. Gçmenler yeni kültüre g ettiklerinde menşe kültürlerini, ebeveynlik konusundaki bilgileri ve yavrularının gelişimi gibi hedeflere sahiptirler. Ancak, Türk kültüründe ebeveynlikle ilgili yeni yaklaşımlara, bilgilere ve uygulamalarla karşılaşırlar. Verilere gre Filipin gl kültürel değerlere sahiptir. Türkiye'deki Filipinli gçmenler ebeveynliklerinde Filipinin kültürel değerlerini gl bir şekilde uygulamaktadırlar. Aynı şekilde Türk kültürel değerler ile bağ kurmak ana ncelikleridir. Ebeveynler Türkiye'de yarı Filipinli-Türk çocuklar yetiştirmenin endişesini yaşıyor. Tüm zorlukların arkasındaki ana destekçileri sevgi dolu, destekleyici Türk eşleridir.

Elde edilen bulgulara gre, gl zorluklarla karşılaşılmasına rağmen, anneler aile ilişkilerini yakın ve gl olarak tanımlamaktadır. Çocukların gelişim evresinde, Filipinli anneler, çocuklarının gelişimini şekillendirmede ve aile uyumunu sürdürmede merkezi bir role sahip olduklarını dşnrlar.

- Filipinli gçmen ebeveynlerin Türkiye'deki ebeveynlik yaşam evresi ile ilgili yaşadıkları zorluklar nelerdir?

Filipinli gçmen ebeveynlerinin Türkiye'deki yadsınamaz bulguları kültürel farklılıklardır. Fakat bu farklılıklar tüm gçmenlerin yut dışına çıktıklarında yaşadığı bir süreçtir. Bu zorlukla başa çıkmanın önemli adımlarından biri, toplum ve kültürle

bağlantı kurmaktır. Filipinli göçmenler, çocukların yaşam tarzları, birden fazla dil konuşabilmeleri ve bu dilleri çocuklara aktarabilmeleri, çocukların disiplinine ve büyümesine müdahale ederek, çocukların güçlü kültürel değerlere sahip olmasını sağlıyorlar.

Her ebeveynlik aşamasındaki göçmenler farklı düzeyde zorluklar yaşamaktadır ve tüm ebeveynler bu aşamalardan sorunsuz geçmemektedir. Ancak verilere göre, Filipinli bir göçmen için, her aşama umut inşa etmelerine ve yeni beceriler kazanmalarına olanak sağlıyor. Bu beceriler, neredeyse her ailenin yaşadığı sorunları aşmasında yardımcı oluyor.

- Göçmen Filipinli ebeveynler, çocuklarının gelişiminin farklı aşamalarıyla nasıl başa çıkıyor?

Çocukların bebeklikten yürümeye başladığı çağdan okul ve ergenlik çağına geçişi ile ilgilenmek çok önemli bir kısımdır. Verilere göre, Filipinin kültürel değerlerle bağlı olduğu sıkı disiplinin, Türkiye'deki Filipinli göçmen çocukların farklı aşamalarda başa çıkmak için kullandığı bir yöntem olarak karşımıza çıkıyor.

Filipinli göçmenlere göre Türkiye'de çok güçlü bir disiplin ve otoriter ebeveynlik var. Çocuklara doğru davranışı ve iyi karakteri aşılama, ilk aşamada temel amaçtır. Filipinli göçmen katılımcılarımız tarafından sıkça dile getirilen “utang na loob” veya borçlu olma kavramı, Filipinli ebeveynlerin çocuklarına öğrettiği ortak yaşam değerlerinden biridir. Sorumluluk sahibi olma, ebeveynlere ve yaşlılara karşı bir özen ve saygı eylemidir. Filipinli ebeveynlerin, çocuklarını iyi bir karakter ve ahlaki yükümlülüklerle yetiştirme konusunda güçlü bir ilkeye ve inanca sahip olmak, hayatın temel noktasıdır.

- İki kültürel dünyadaki Filipinli göçmen ailelerin Ebeveynlik uygulamalarında kültürel uyum nelerdir?

Farklı kùltùrleri kucaklama fikri, teori söz konusu olduğunda oldukça kolaydır, ancak gerçek süreç çok daha karmaşık olabiliyor. Yeni bir şehre veya yeni bir ùlkeye taşınmak veya her yer değiştirme, yeni bir kùltùre uyum sağlamayı gerektiriyor. Bununla birlikte, bir göçmen için, geride bıraktığından farklı bir yaşam tarzıyla yaşamak ilginç ve bir o kadar da öğretici bir deneyimdir.

Türkiye'deki çoğu Filipinli göçmen için ebeveynlikte kùltürel uyum oldukça zordur. Filipinli göçmenler için ebeveynlik düzenlemelerinden biri uygulamalı oluyor. Çocukları tek başına büyütmek oldukça zor olduğundan, Filipinler'deki Filipinliler yardıma ihtiyaç duyduklarında çocuklarına bakmak için aile ve arkadaş çevrelerinden yardım almaktadır. Türkiye'deki Filipinli göçmenler ebeveynlerinden uzak, yakın akrabası olmayan ve çocukları Türk ortamına, diline, kùltürüne ve karışık Filipin kùltürel değerlerine göre yetiştirmek çok zor olabiliyor.

Türkiye'deki Filipinli göçmenler için ana ebeveynlik kùltürel değerlerin ayarlanması, çocukları nasıl yetiştirecekleri ve disipline edecekleri üzerinedir. Filipinli, İspanyol sömürgeciliğinden etkilenen güçlü bir otoriter ebeveynlik tarzına sahiptir. Filipinli göçmenlerin otoriter ebeveynlik yolu, çocukları için standartlar belirlemiştir, çocuk için denge sağladığı için faydalı olduğu düşünölmektedir.

Filipinli göçmen ebeveynlik için katı disiplin, saygılı, itaatkar olmak, çocuklarına bir düzeyde bağımsızlık sağlamak, duygusal destek sunmak gibi sınırlar ve yüksek beklentiler belirlemektir. Örneğin Filipinli göçmen ebeveynler çocuklarıyla konuşacak, neden bunu yaptıklarını soracak ve dinleyecekler ama aynı zamanda hayal kırıklıklarını da dile getirecekler. Ayrıca, neden sınırlara ihtiyaç duyduklarını da açıklayacaklardır. Beklentilerini belirlediler ve bu beklentiler karşılanmadığında bunun sonuçlarını

anlatırlar veya ceza ile (bazen fiziksel ceza ile) açıklarlar. Türk ebeveynlik tarzındaki fark, çocukların arzu edilen davranışlarını güçlendirmek için en sık kullanılan sözlü disiplin tekniği iken, sözel övgü sunmak ve uygun olmayan davranışları caydırmak söz konusu olduğunda daha az etkilidir. Çocuğun neden kötü bir şey yaptığını ve kötü eylemin sonucunu açıklayan sözlü bir açıklama veya uyarı olarak kodlanmıştır. Aynı zamanda Ceza, Türk ebeveynler için birincil veya yaygın bir uygulama disiplini değildir.

Araştırmalara göre, Filipinli göçmenler için en büyük yardım biçimlerinden biri, Filipinli Türk kocaların Türk kültürel uyumunu büyük ölçüde etkilediği ortak ebeveynliktir. Onların rehberliği ve ebeveynliğe katılımları, eşlerinin melez çocuklarını yetiştirmelerine büyük katkı sağlıyor.

Bu çalışmada, ebeveynlik açısından iki kültürel değer arasındaki oluşum farklı olarak algılanmış ancak henüz kesinlik kazanmamıştır. Bu farklılıklar Türkiye'deki Filipinli göçmenlerin, güçlü Filipin kültürel değerler taşıdığını vurguladı, Türkiye'de görüşülen Filipinli göçmenlerin çoğunluğunun Filipinin Kültürel değerlerini kendi bakış açılarıyla evlerinde uyguladıklarını ve çocuklarına ebeveynlik yaptıklarını vurguladılar.

Neticede her ne kadar Filipinli göçmen ailelerde Türkiye'ye uyum sağlama daha ağır bassa da giriş bölümündeki hipotez bağlamında henüz sonuç içinde değil süreç içinde oldukları ve tezimizin başlığına uygun olarak iki kültürel dünya arasında gezinmeye devam ettiklerini belirtmeliyiz.

KAYNAKLAR:

- Abdulal, A. I., (2016) "Turkish Immigration Policies: Challenges and Response" Suleyman. Demirel University The Journal of Faculty of Economics and Administrative Sciences Y.2016, Vol.21, No.4, pp.1465-1485.
- Adams, J. (2004). " This is not where I belong!" The emotional, ongoing, and collective aspects of couples' decision making about where to live. *Journal of Comparative Family Studies*, 459-484
- Alampay, L.P. (2014). *Parenting in the Philippines*. In H. Selin and P. Schvaneveldt (Eds.), *Parenting Across Cultures: Childrearing, Motherhood and Fatherhood in Non- Western Cultures. The Netherlands: Springer*
- Aubrey D. Tabuga 2018. A Probe into the Filipino Migration Culture: What Is There to Learn for Policy Intervention. *Philippines Institutes For Development Studies*
- Aygun, Z. K., & Imamoglu, O. (2002). Value domains of Turkish adults and university students. *Journal of Sociology*, 142,333–351.doi: 10.1080/00224540209603903
- Bardi, A. and S. H. Schwartz (2003) "Values and behavior: Strength and structure of relations".*Personality and Social Psychology Bulletin* 29: 1207-1220. doi: 10.1177/0146167203254602.
- Baumrind, D. (1966). Effects of authoritative parental control on child behavior, *Child Development*,37(4),887-90

- Baumrind, D. (1966). Effects of authoritative parental control on child behavior. *Child Development, 37*(4), 887-907.
- Baumrind, D. (1967). Child care practices anteceding three patterns of preschool behavior. *Genetic Psychology Monographs, 75*(1), 43-88.
- Battistella, G. (1999). Philippine Migration Policy: Dilemmas of a Crisis. *Sojourn: Journal of Social Issues in Southeast Asia, 14*(1), 229-248. Retrieved September 6, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/41057020>
- Bebbington, A. (1999). Capitals and capabilities: A framework for analyzing peasant viability, rural livelihoods and poverty. *World Development 27*(12): 2021-2044.
- Berry, J. W. (1980). Acculturation as varieties of adaptation. In A. Padilla (Ed.), *Acculturation: Theory, models and findings* (pp. 9–25). Boulder, CO: Westview.
- Berry, J. W. (1997). Immigration, Acculturation, and Adaptation. *Applied Psychology, 46*, 5–34.
- Bond, M. H., K. Leung, A. Au, K. Tong and Z. Chemonges-Nielson (2004) "Combining social axioms with values in predicting social behaviors". *European Journal of Personality 18*:177-191. doi: io.ioo2/per.509.
- Bornstein M. H. (2012). Cultural Approaches to Parenting. *Parenting, science and practice, 12*(2-3), 212–221. <https://doi.org/10.1080/15295192.2012.683359>
- Bornstein, M. H. (2001). Parenting: Science and practice. *Parenting, 1*(1-2), 1-4.
- Bornstein, M. H., & Cheah, C. S. L. (2006). The place of “culture and parenting” in an ecological contextual perspective on developmental science. In K. H. Rubin & O. B. Chung, (Eds.). *Parental beliefs, parenting, and child development in cross-cultural perspective* (pp. 3-33). London, UK: Psychology Press
- Bornstein, M. H., Tal, J., & Tamis-LeMonda, C. (1991). Parenting in cross-cultural perspective: The United States, France and Japan. In M. H. Bornstein (Ed.). *Cultural approaches to*

parenting (pp. 69-89). London, United Kingdom: *Lawrence Erlbaum*

Bornstein, MH. On the significance of social relationships in the development of children's earliest symbolic play: An ecological perspective. In: Gönçü, A.; Gaskins, S., editors.

Play and development. Mahwah, NJ: Erlbaum; 2007. p. 101-129

Bornstein, MH., editor. Cultural approaches to parenting. *Hillsdale, NJ: Erlbaum; 1991*

Bornstein, MH., editor. The handbook of cultural developmental science. New York: Taylor & Francis; 2010

Cahill, D. (1990). Intermarriages in International Contexts: A Study of Filipina Women Married to Australian, Japanese, and Swiss Men. *Quezon City: Scalabrini Migration Center*

Cauce, A.(2008).Parenting, Culture, and Context: Reflections on Excavating Culture. *Applied Developmental Science, 12(4),227-229. doi:10.1080/10888690802388177*

Chao, R., & Tseng, V. (2002). Parenting of Asians. In M. Bornstein (Ed.), Handbook of parenting (Vol. 4). Hillsdale: *Lawrence Erlbaum Associates.*

Cheryl Crippen and Leah Brew (2013) Strategies of Cultural Adaption in Intercultural Parenting:

The Family Journal, 263- 271: VL - 21:263 DOI - 10.1177/1066480713476664

Cibangu, K. S. (2012). Qualitative Research: The Toolkit of Theories in the Social Sciences. In Asunción López-Varela (Ed.). Theoretical and Methodological Approaches to Social Sciences and Knowledge Management, pp. 95–126. InTech.

Cole, M., and Cagigas, X. E. (2010). Cognition. In M. H. Bornstein (Ed.), *Handbook of cultural developmental science* (pp. 127-142). New York, NY: *Psychology Press.*

Crippen, C. (2008). Cross-cultural parenting: Experience of intercultural parents and construction of culturally diverse families. Unpublished doctoral dissertation, *University of new England Australia.*

Cuenca, J. G. B. (1998). *Filipina live-in caregivers in Canada: Migrants' rights and labor issues (A policy analysis)* (Masters thesis, University of British Columbia, Vancouver, Canada).

Retrieved from <https://circle.ubc.ca/handle/2429/8907>. DOI: 10.1080/15362940802119286

Erder, S. and Kaşka, S.(2012).“Turkey in the new migration era: migrants between regularity and irregularity”, (ed.) Seçil Paçacı Elitok and Thomas Straubhaar, Turkey, migration and the EU: potentials, challenges and opportunities, Hamburg of International Economics,HWWI,113-132

http://hup.sub.uni-hamburg.de/volltexte/2012/118/chapter/HamburgUP_HWWI5_Migration_ErderKaska.pdf .Access date: 3-7-2015

Espiritu, Y. L., & Wolf, D. (2001). The paradox of assimilation: Children of Filipino immigrants in San Diego. In Ruben G. Rumbaut and Alejandro Portes (Eds.), *Ethnicities: Children of immigrants in America* (pp. 157-186). Berkeley, CA: *University of California Press*.

Faircloth, Charlotte, and - Lee, Ellie (2010) , Introduction: 'Changing Parenting Culture: Sociological Research Online, VL - 15/ 10.5153/sro.2249

Falicov, C. J. (1995). Cross-cultural marriages. In N. S. Jacobson & A. S. Gurman (Eds.), *Clinical handbook of couple therapy*(pp.231-246). New York,NY Guildford.

Fox, Robert (cited in Manila 1991) 1961 "The Filipino Family and Kinship", in *Philippine Quarterly* 2(1) :6-9 (OctoberDecember)

Fuligni, A. J., Tseng, V., & Lam, M. (1999). Attitudes toward family obligations among American adolescents with Asian, Latin American and European backgrounds. *Child Development*, 70, 1030-1044.

Garcia AS, de Guzman MRT. Filipino Parenting in the USA: The Experiences of Filipino Mothers in Northern Nevada. *Psychology and Developing Societies*. 2017;29(2):264-287. doi:[10.1177/0971333617716848](https://doi.org/10.1177/0971333617716848)

- Genckaya, O., Togan, S., Schulz, L., and Karadag, R. (Coordinator) (2015). 2015 Turkey Report, SGI, Bertelsmann Stiftung
- Government of the Philippines. (2007). General information. Retrieved from <http://web.archive.org/web/20070930155742/http://www.gov.ph/aboutphil/genera>
- l.asp.Central Intelligence Agency. (2009). *The world factbook: Philippines*. Retrieved from <http://www.cia.gov>.
- Haslberger, A. (2005). Facets and dimensions of cross-cultural adaptation: Refining the tools. *Personnel Review*, 34(1), 85-109. doi: [10.1108/00483480510571897](https://doi.org/10.1108/00483480510571897)
- He H, Usami S, Rikimaru Y and Jiang L (2021) Cultural Roots of Parenting: Mothers' Parental Social Cognitions and Practices From Western US and Shanghai/China. *Front. Psychol.* 12:565040. doi: [10.3389/fpsyg.2021.565040](https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.565040)
- Hecker, P.(2006). Focus Migration, Country Profile, Turkey, No.5, Hamburg Institute of International Economics HWWI, April 2006.
- Heikkila, E. & B. Yeoh. (2010). *International Marriages in the Time of Globalization*. New York: Nova Science Publishers, Inc.s
- Hitlin, S. and J. A. Piliavin (2004) "Values: Reviving a dormant concept". *Annual Review of Sociology* 30:359-353. Available at: <http://www.jstor.org/stable/29737698>
- Ho, D. (1993). Relational orientation in Asian social psychology. In U. Kim & J. Berry (Eds.), *Indigenous psychologies: Research and experience in cultural context* (pp. 240–259). *Thousand Oaks: Sage*.
- Hofstede, G. (1983). National cultures revisited. *Behav. Sci. Res.* 18, 285–305. doi: [10.1177/106939718301800403](https://doi.org/10.1177/106939718301800403)<http://focusmigration.hwwi.de/Turkey.1234.0.html?&L=1>. Access date: 14 -6-2015.
- <http://www.migrationinformation.org/Profiles/display.cfm?id=176>

- Imamura, E. A. (1990). Strangers in a strange land: Coping with marginality in international marriage *Journal of Comparative Family Studies*, 21(2),171-191.
- Joanna Ochocka & Rich Janzen (2008) *Immigrant Parenting: A New Framework of understanding, journal of Immigrant & Refugee Studies*,6:1,85 111,
- Jocano, F. L. (1970). Maternal and child care among the Tagalogs in Bay, Laguna, Philippines.*Asian Studies*, 8 (3), 277–300.
- Jocano, F. L. (1998). Filipino social organization: Traditional kinship and family organization .Quezon City: *Punlad Research House*.
- Kagitcibasi, C. (1996). *Family and human development across cultures*. Mahwah, NJ: Erlbaum.
- Kemal Kirişçi, “Turkey: A Transformation from Emigration to Immigration,” *Migration information source*, November 2003,
- Karagöz, Serdar (17 November 2014). "Davutoğlu Stresses Turkey's Full Support in Philippine Peace Process". *Daily Sabah*. Retrieved 2 December 2014.
- Kostidis, M (29/05/2013). *Turkey's new minorities: 3.000 Russians and 5.000 Filipinos*. İbna (İndependence Balkans news agency) <https://balkaneu.com/turkeys-minorities-3-000-russians-5-000-filipinos/>
- Kotchick, Beth (2002) Putting Parenting in Perspective: A Discussion of the Contextual Factors That Shape Parenting Practices. *Journal of Child and Family Studies*, 255-269
10.1023/A:1016863921662.
- Lijie Zheng, Mariëtte De Haan & Willem Koops (2019) Parental Ethno theories of two groups of Chinese immigrants: a perspective from migration, *Migration and Development* 8:2, 207-226, DOI: 10.1080/21632324.2018.1521779
- Macha, M., Mackie, C., Magaziner, J. (2018, March 6). Education in the Philippines. Retrieved from <https://wenr.wes.org/2018/03/education-in-the-philippines>

- Mann, S. K., and Cheng, V. (2013). Responding to moral dilemmas: the roles of empathy and collectivist values among the Chinese. *Psychol. Rep.* 113, 107–117. doi: 10.2466/17.21.pr0.113x14z6
- Marc H. Bornstein (2013) Child and Family Research, *Eunice Kennedy Shriver* National Institute of Child Health and Human Development, Suite 8030, 6705 Rockledge Drive, Bethesda MD 20892-7971
- Markus, H. R., and Kitayama, S. (1991). Culture and self: implication for cognition, emotion, and motivation. *Psychol. Rev.* 98, 224–253. doi: 10.1037/0033-295x. 98.2.224
- Maruja M.B. Asis .2017 The Philippines: Beyond Labor Migration, Toward Development and (Possibly) [Return](https://www.migrationpolicy.org/article/philippines-beyond-labor-migration-toward-development-and-possibly-return) <https://www.migrationpolicy.org/article/philippines-beyond-labor-migration-toward-development-and-possibly-return>
- Medina, B. T. G. (2001) *The Filipino Family*. 2nd edition. Quezon City, Philippines: *University of the Philippines Press*.
- Medina, Belen T.G. (ed.) 1991 *The Filipino Family (A Text with Selected Readings)*. Quezon City: *University of the Philippines Press*.
- Melendez, L. (2005). Parental beliefs and practices around early self-regulation: The impact of culture and immigration. *Journal of Infants and Young Children*, 18(2),136-46.
- Miralao, V. A. (1997) "The family, traditional values and the sociocultural transformation of Philippine society". *Philippine Sociological Review* 45(1-4): 189-215.
- Molina, B., Estrada, D., & Burnett, J. A. (2004). Cultural communities: Challenges and opportunities in the creation of “Happily Ever After” stories of intercultural couple hood. *The family journal*, 12(2) 139-147. doi:10.1177/1066480703261962

Morillo, H. M., Capuno, J. J., & Mendoza, A. M. (2013). Views and values on family among Filipinos: An empirical exploration. *Asian Journal of Social Science*, 41(1), 5–28.
<https://doi.org/10.1163/15685314-12341278>

Navara, G., & Lollis, S. (2009). How adolescent children of African Jamaican immigrants living in Canada perceive and negotiate their roles within a matrifocal family. *Family Processes*, 48, 441-458. doi: 10.1111/j.1545-5300.2009.01294.x

Nijhof, K. S., C., R., & Engels, M. E. (2007). Parenting styles, coping strategies and the expression of homesickness. *Journal of Adolescence*, 30(5), 709-720. Nye, F. I. (1967) "Values, family, and a changing society". *Journal of Marriage and Family* 29(2): 241-248. Available at: <http://www.Jstor.org/stable/349684>.

O'Hagan, K. (1999). Cultural, cultural identity, and cultural sensitivity in child and family social work. *Child Fam. Soc. Work* 4, 269–281. doi: 10.1046/j.1365-2206.1999.00129.x

Ochocka, J., & Janzen, R. (2008). Immigrant parenting: A new framework of understanding. *Journal of Immigrant & Refugee Studies*, 6(1), 85-111. Doi.org/10.1080/15362940802119
Ochs, E. Culture and language development. Cambridge: *Cambridge University Press*; 1988.

Omran, A. (1992). *Family planning in the legacy of Islam*. Routledge: *Chapman & Hall Inc.*

Palattao-Corpus, L.G. (1993) The Philippines, in M. Cochran (Ed.) *International Handbook of Child Care Policies and Programs*, pp. 431-451. London: *Greenwood Press*. Parrenas, R.S. 2001 *Servants of Globalisation: Women, Migration, and Domestic Work*, *Stanford University Press, Stanford, CA*.

- Perel, E. (2000). A tourist's view of marriage: Cross-cultural couples- challenges, choices, and implications for therapy. In P. Papp (Ed.), *Couples on the fault line: New directions for therapists* (pp. 178–204). New York, NY: Guilford.
- Peterson, G. W., Steinmetz, S. K., & Wilson, S. M. (2003). Cultural and Cross-Cultural Perspectives on Parent-Youth Relations. *Marriage & Family Review*, 35(3/4), 5-19.
- Peterson, G. W., Steinmetz, S. K., & Wilson, S. M. (2003). Introduction: Parenting Styles in Diverse Perspectives. *Marriage & Family Review*, 35(3/4), 1-4.
- Peterson, G. W., Steinmetz, S. K., & Wilson, S. M. (2003). Introduction: Parenting Styles in Diverse Perspectives. *Marriage & Family Review*, 35(3/4), 1-4.
- Piko, B. F., & Balázs, M. Á. (2012). Authoritative parenting style and adolescent smoking and drinking. *Addictive Behaviors*, 37(3), 353-356.
- Sagiv, L. and S. H. Schwartz (2007) "Cultural values in organizations: Insights for Europe".*European Journal of International Management* 1:176-190
- Schwartz, S. H. (1990). Individualism–collectivism: critique and proposed refinements. *J. Cross Cult. Psychol.* 21, 139–157. doi: 10.1177/0022022190212001
- Schwartz, S. H. (1999). Cultural value differences: Some implications for work. *Applied Psychology: An International Review*, 48, 23–47. doi: 10.1111/j.1464-0597.1999.tb00047.x
- Strauss, A., & Corbin, J. (2008). *Basics of Qualitative Research: Techniques and Procedures for Developing Grounded Theory* (3rd Ed.). Thousand Oaks, London, New Delhi: *SAGE Publications*.

Triandis, H. C. (1995). The self and social practices in differing cultural contexts. *Psychol. Rev.*96, 506–520. doi: 10.1037/0033-295x.96.3.506

Walsh, F. (2006). *Strengthening family resilience*. (2nd ed.) New York: *The Guildford Press*.

Whiting, BB., editor. *Six cultures: Studies of child rearing*. New York, NY: Wiley; 963.

Wieling, E. (2003). Latino and white marriages. *Journal of Couple & Relationship Therapy*, 2(2-3), 41-55. doi:10.1300/J398v02n02_04

EKLER

EK-1 MÜLAKAT FORMU

Bire Bir Görüşme İçin Onay Mektubu

Sayın _____,

Benim adım Zunaidah Jamalul Saing ve Uludağ Üniversitesi Sosyoloji Yüksek Lisans öğrencisiyim. Şu anda Türkiye'de "Filipinli Göçmenlerin Yapısal Ailesi: İki Kültür Dünyası Arasında Yolculuk" başlığı altında ebeveynlik deneyimleri üzerine tezimi burada yapıyorum.

Bu bağlamda, sizi tercih ettiğiniz programa göre yapılacak ve mevcut COVID-19 salgını nedeniyle güvenliğinizi için sanal olarak yapılacak bire bir görüşmeye katılmaya davet ediyorum. Bire bir görüşmelerden elde edilen veriler, Filipinli göçmenlerin kültürel ve çevresel uyumdan geçerken ebeveynlik değerlerini nasıl uyguladıkları sorusunu yanıtlamak için kullanılacak.

Mülakat hem Tagalog (Filipin dili) hem de İngilizce olarak yapılacaktır. Görüşmeden önce işlenecek konular size gönderilecektir. Görüşme, yalnızca veri toplama amacıyla sesli olarak kaydedilecek ve gizlilik içinde ele alınacaktır. Görüşme, yalnızca veri toplama amacıyla sesli olarak kaydedilecek ve gizlilik içinde ele alınacaktır.

Bu araştırmaya katılmak isterseniz, lütfen aşağıdaki onay formunu imzalayın ve bire bir görüşme yapılmadan önce bana geri gönderin. Bu araştırma ve katılım ile ilgili herhangi bir sorunuz varsa, lütfen bana saingzounaidah@gmail.com adresine e-posta veya +90 505153 93 31 numaralı telefondan ulaşın.

Süpervizörümle iletişime geçmek isterseniz, bu araştırmanın süpervizörlerinin iletişim bilgileri aşağıdadır:

DR. ÖĞR. ÜYESİ FATİH AMAN

Supervisor:

Department of Science in Sociology, Uludağ University

f.aman@hotmail.com

Teşekkürler ve bu röportaja katılmanızı dört gözle bekliyorum!

İçtenlikle,

ZUNAİDAH JAMALUL SAİNG

GÖRÜŞME İÇİN ONAY FORMU

“The Structural Family of Filipino Immigrants in Turkey: Navigating Between Two Cultural Worlds” by Zunaida Jamalul Saing

(Onay formunu imzalayarak, araştırmacının bire bir görüşme sırasında yaptığınız ifadeleri kimliğinizi ifşa etmeden analiz etmesine ve alıntı yapmasına izin vermiş olursunuz.)

Bilgilendirilmiş Onay

Ses kaydı yapılacak grup görüşmesine katılmayı kabul ediyorum. Katılımımın gönüllü olduğunu ve ihtiyaç duyduğumda istediğim zaman geri çekilebileceğimi anlıyorum. Ayrıca kimliğimin anonim kalacağını ve tüm görüşme işlemlerinin gizlilik içinde ve yalnızca araştırma amaçlı olarak ele alınacağını biliyorum.

Adı: _____

İmza: _____

Tarih: _____

Email Address: _____

Contact Number: _____

Giriş

• Hatırlatıcılar

- o Kaydedilecek, yazılacak, analiz edilecek
- o Gizlilik
- o anonimlik
- o Zarardan kaçınma

• Sorular ve Kılavuz

1. Neden Türkiye'ye taşındınız?

2. Türkiye'de Filipinli olmak:

- i. Mevcut değerleriniz / ebeveynlik yönteminiz ile yabancı çevre arasında nasıl denge kuruyorsunuz?
- ii. Türkiye'de Filipinli ebeveyn olmak nasıl bir duygu? Varsa hatıralarınızdan bazılarını paylaşabilir misiniz?
- iii. Gözlemediğiniz ebeveynlik kültürü ve uygulamaları nelerdir?
- iv. Türkiye'ye gelirken karşılaştığınız zorluklardan bazıları nelerdi?
 - Bununla nasıl başa çıktınız?
 - O zamanlar size herhangi bir destek verilmiş olsaydı, ne olabilirdi?

✓ Kurumlardan gelen destek

✓ Arkadaşlardan, aileden veya başka herhangi bir kişiden gelen destek

3. Filipinli göçmen bir ebeveyn tarafından Türk ebeveynlik kültürü nasıl tanımlanır?

- i. Türkiye ile Filipinler arasında ebeveynlik kültürü açısından benzerlik ve farklılıklar var mı?
- ii. Kültürel farklılıklar çocuklarınızın ebeveynlik tarzını nasıl etkiler?
- iii. Türk aile ortamlarında Filipinli göçmen ebeveynlerin yaşadığı zorluklar nelerdir?

4. Göçmen Filipinli bir ebeveyn, çocuklarının farklı gelişim aşamalarıyla nasıl başa çıkıyor?

- i. Kişilik Faktörleri, olgunlaşma, zaman, çalışma, ortak ebeveynlik, çocukların büyüme aşamaları
- ii. Siz göç ettiğinizden beri kişisel ebeveynlik ilkeleriniz ve değerleriniz değişti mi?
- iii. Dini inancınız / bağlılığınız ebeveynlik rolünüzü nasıl etkiliyor?
- iv. Çocuklarınızı yetiştirmede dini ve ruhani uygulamalarınızın önemi nedir?
- v. Ebeveynlikteki farklılıklarla (çatışma) başa çıkarken tavizler / alınan önlemler nelerdir?

5. Bir ebeveyn olarak çocuklarınızın başarmasını istediğiniz beklentiler, hedefler veya şeyler var mı?

6. Başarılı bir göçmen ebeveyn olmak için öneriniz nedir ve iki farklı ebeveynlik kültürünü uzlaştırmayı nasıl teşvik edebilirsiniz?

SONUÇ

- Her birine bu röportajda bulunmanın en iyi yanı olduğunu düşündüklerini sorarak bitirin.
- Geri bildirim - nasıl geliştirilebileceğine dair yorumlar veya öneriler, vb.
- Konuşma metnlerinin e-postalarına gönderileceğini onlara hatırlatın.
- Herkese ayırdıkları zaman ve emekleri için teşekkür edin.